

Arrest

nr. 306 814 van 17 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 13 december 2021, dient op 14 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 5 mei 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 4 mei 2023.

1.3. Op 6 juli 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, geboren zijn op 1 januari 1998. U bent geboren in Qala Wali, gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U ging vier jaar naar school. U hielp uw familie in het huishouden, gezien u de oudste zoon bent.

Volgens uw verklaringen was uw vader initieel chauffeur in Corps 111 in Kabul. Hij reed voor commandanten en soms tijdens gevechten. Daarna werkte hij ook samen met uw neef, T.M. (...), die contracten had met de Amerikanen betreffende water, het voorzien van basisbehoeften en constructieopdrachten. Een van uw neefs bedrijven dat een contract had met de Amerikanen heet A.T. (...).

Uw neef, T.M. (...), woonde in uw huis als hij op bezoek kwam vanuit Kabul om de drie of vier maanden. Aanvankelijk wist het dorp niet van zijn beroep. Na hun kennisname, deden de taliban een aanval op uw neef en beschoten hem. Dit was ongeveer twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud en één à twee maanden voor uw vertrek uit het land. Uw neef was gewond aan zijn hand. Hij vluchtte het land uit en heeft nu een verblijfstitel in London, Verenigd Koninkrijk.

Hierna kwamen de taliban te weten dat uw vader ook banden had met de overheid en de Amerikanen. Een of twee dagen na de aanval op neef kwam uw vader op vakantie naar huis. Twee of drie dagen na de aanval bezocht een persoon, gestuurd door de taliban, uw vader thuis. Hij vroeg uw vader mee te gaan naar de commandant van de taliban. Uw vader ging mee met deze persoon. In de avond keerde uw vader reeds terug naar huis. Vier tot vijf dagen later ging uw vader terug naar zijn werk in Kabul.

Anderhalve tot twee maanden later keerde uw vader opnieuw huiswaarts. Een dorpeling vergezelde uw vader in zijn auto. Onderweg werd hij tegengehouden door de taliban in de regio van Qurghal. Uw vader had werkdocumenten met zich mee in de auto. De taliban vonden deze documenten en namen uw vader mee. De dorpeling kwam diezelfde dag uw familie vertellen wat er gebeurd was.

Nog diezelfde dag kwamen de taliban naar uw huis. U was zelf niet thuis, maar in de madrassa. Ze spraken met uw moeder en vertelden haar dat ze haar echtgenoot meenamen. Ze namen geld en uw vaders wapens mee. Ze vroegen ook waar u zich bevond en dat ze u zouden straffen indien ze u zouden vinden. Volgens uw verklaringen zochten de taliban u omdat u nu de oudste van het gezin, omdat u tegen hen had gelogen over uw vaders beroep en connecties met de Amerikanen was en eveneens omdat ze u verdachten van verklikking aan de overheid waardoor er incidenten en raids werden uitgevoerd door de overheid in de regio. Bij één van de raids werd een talib genaamd J.A. (...) gedood. Hierop vluchtte u naar het huis van uw zus en schoonbroer, waar u ongeveer twee of drie dagen verbleef, totdat u vluchtte uit Afghanistan.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan vijf en een halve maand voor uw verzoek om internationale bescherming (VIB). Dit betekent dat u Afghanistan hebt verlaten ongeveer in juli 2021. U was onderweg toen de machtsovername gebeurde. U kwam aan in België op 13 december 2021 en diende hier op 14 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 december 2022 kwamen de taliban naar uw ouderlijk huis, waar uw zus en haar gezin ook woonden. Uw moeder weigerde de deur te openen. Daarop beschoten de taliban de deur. Ze verwondden hierbij uw neefje. Ze vroegen naar u en naar uw broer S. (...), indien u er niet was. Ze sloegen en bedreigden uw familie. De taliban vernielden alle spullen. Daarom is uw moeder verhuisd naar het huis van uw zus. Uw broer S. (...) klom hierop over de muur en vluchtte weg. Sindsdien is hij vermist. U hoorde dat hij mogelijks in Iran of Turkije zou kunnen zijn. Na dit incident hebben de taliban uw familie niet meer lastig gevallen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van de dreigbrief van de taliban, (2) een kopie van een werkdocument van uw vader, (3) kopieën van twee certificaten van uw neef met de naam T.M. (...), (4) een kopie van de verblijfstitel van neef in het Verenigd Koninkrijk, (5) kopieën van werkdocumenten van uw vader en uw neef, (6) een kopie van een foto omtrent de taliban-aanval op uw neef, (7) kopieën van vier foto's van uw gewond neefje, (8) kopieën van twee documenten van uw tewerkstelling in België, (9) kopieën van drie documenten van uw opleiding van de Nederlands tweede taal en (10) een getuigenis van de zaakvoerder van N.S.A. (...) waar u lid van bent en drie foto's van uw sportactiviteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelt weliswaar dat u kampt met nachtmerries (CGVS, p.2-3; Verklaring DVZ, 27/04/2022, p.11) maar u beschikt niet over enige medische attesten ter staving van deze problematiek. Nog blijkt u hiervoor niet in behandeling geweest te zijn bij een dokter of psycholoog (CGVS, p.3). Bovendien haalde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, 27/04/2022). Evenmin stelde DVZ dergelijke noden vast in uw hoofdte (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, 27/04/2022). Hieruit kan dus niet afgeleid worden dat u zou lijden aan mentale problemen die dermate ernstig zouden zijn, dat zij een normaal procedureverloop in het gedrang zouden brengen. Voorts blijkt uit uw verklaringen bij het CGVS dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS, p. 1-24). U gaf bij afloop van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat het persoonlijk onderhoud goed verlopen was voor u, en noch u noch uw advocaat maakte bij afloop of na het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud enige verdere opmerking op het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 24).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardig kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. U geeft zelf aan bij binnenkomst in België 16,6 jaar te zijn (VIB 14/12/2021). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 24 december 2021 – meer dan een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat uw leeftijd minstens 23,0 jaar is. Tijdens uw gehoor op het CGVS houdt u bovendien vast aan uw initieel verklaarde leeftijd. U stelt niet te geloven in de leeftijdstest en de leeftijd van op uw taskara te hebben (CGVS, p.3), zijnde achttien op het moment van het onderhoud, terwijl u volgens het leeftijdsonderzoek intussen minstens 25 jaar zou zijn. Hieruit blijkt dat u de Belgische asielautoriteiten tracht te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. U geeft het CGVS immers geen zicht op een periode in uw leven van zo'n zeven jaar.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan het beroep van uw neef en uw vader. Hieruit volgt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotief dat uit hun beroepen voort vloeit.

Ten eerste, hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent het beroep van uw vader, genaamd A. (...). U stelt dat hij aanvankelijk chauffeur was voor het 111e Corps (CGVS, p. 6 en 8). Hierover zijn uw verklaring uiterst beperkt en vaag. U kan enkel vertellen dat hij reed voor sommige commandanten en soms tijdens gevechten (CGVS, p.8). U weet echter niet wanneer hij startte met deze taak, hoe hij de job kreeg, wat voor titel of rang hij had (CGVS, p.8). Gevraagd om meer te vertellen over het corps of de divisie en brigade waar hij werkte, komt u niet verder dan te stellen dat u het niet weet en dat het een groot corps was in Kabul, in de regio van Pul-e-Khomri (CGVS, p. 8). Hierover dient verder opgemerkt te worden dat Pul-e-Khomri (ook gekend als

Pul-i-Khumri) een stad is in de provincie Baghlan, op 250 kilometer van Kabul (zie administratief dossier, blauwe map, document 4). Dat u deze regio plaatst in de omgeving van Kabul, doet enkel verder de wenkbrauwen fronsen. U bent niet op de hoogte van zijn loon, ondanks dat hij het geld aan uw moeder gaf (CGVS, p.8). Dit gebrek aan kennis over basisaspecten in verband met de job van uw vader ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent zijn job.

U legt voorts een document neer in verband hiermee, getiteld "Letter of permission of cargo vehicles" op naam van uw vader (zie administratief dossier, groene map, document 2). Dit document leest dat uw vader werkzaam was voor de 111e sectie van Kabul, niet het 111e Corps, wat wederom uw geloofwaardigheid omtrent uw vader beroep als chauffeur bij het nationaal leger uitholt. Op het document staat ook te lezen dat zijn voertuig gerelateerd is aan 'Khursheed Jalal Company'. Het is opmerkelijk dat u deze bedrijfsnaam niet hebt vermeld gedurende het gehele persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 1-24). Met deze brief mocht hij zaken vervoeren tot in de Pul-e-Charkhi militaire basis voor de periode van 01/01/1394 tot 31/04/1394. Deze periode komt overeen met de periode van 21/03/2015 tot 22/07/2015 (zie administratief dossier, blauwe map). Aangezien u in 2015 ongeveer zeventien jaar oud was volgens het in België afgenomen leeftijdsonderzoek, kan wel degelijk verwacht worden dat u minstens op de hoogte was van deze werkzaamheden van uw vader in die tijd of u zich toch meer zou informeren hierover, al dan niet bij uw vader zelf. Dat uw vader jullie niets vertelde omdat hij bang was dat jullie het zouden zeggen buiten het huis (CGVS, p.8), kan geen uitklaring zijn voor uw algemene onwetendheid, gezien zijn werkzaamheden volgens u de aanleiding zijn van uw problemen. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, vormt uw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis.

Ten tweede, verklaart u dat uw vader na een periode naast zijn beroep in het leger, ook samenwerkte met uw neef, T.M. (...) (CGVS, p. 6 en 8). U hebt wederom een uiterst beperkte kennis omtrent hun samenwerking en legt hieromtrent zeer vage en inconsistente verklaringen af. U weet niet wanneer uw vader startte uw neef te helpen (CGVS, p.8). U bent niet op de hoogte van wanneer uw neef de contacten en contracten met de Amerikanen kreeg (CGVS, p. 8 en 10). U weet dat er andere medewerkers bij A.T. (...)A.T. (...)werkten, maar u kent hun namen niet (CGVS, p.10). U weet enkel dat uw vader en neef een huis huurden in Kabul (CGVS, p.10). U stelt verder ook dat uw vader en neef nooit verhalen vertelden over hun beroep (CGVS, p.10), wat erg onwaarschijnlijk is omdat ze elk na enkele maanden op vakantie naar huis kwamen (CGVS, p. 8 en 10).

U kan ook nauwelijks uitleggen wat de contracten inhielden, of toch niet op een consistente en eensluidende wijze. Bij de DVZ zei u dat de contracten leveringen betroffen: "de Amerikanen zeiden wat ze nodig hadden aan mijn vader of mijn neef en zij zorgden dat ze het kregen". U geeft ook auto's en water als voorbeelden van de leveringen (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u initieel dat ze contracten hadden "over water en andere contracten van de Amerikanen" (CGVS, p.6). Later zegt u dat er één bedrijf watertanks betrof en het andere bedrijf heette A.T. (...) (CGVS, p.9). Meer dan dat kan u niet toevoegen. U verschuilt zich opnieuw achter uw jonge leeftijd (CGVS, p.9). Gevraagd welke producten uw vader en neef moesten vervoeren, antwoordt u dat ze contracten hadden om water aan de Amerikanen te geven en via het bedrijf A.T. (...) moesten ze basisvoorzieningen geven (Ibid.), wat wel erg vaag en algemeen genoemd kan worden. Gevraagd naar voorbeelden van basisbehoeften, verklaart u: "Wat de Amerikanen nodig had, gaven ze." De vraag herhaald, antwoordt u dat ze ook contracten van auto's deden (Ibid.). U weet niet van waar naar waar ze producten moesten transporteren, noch voor welke instantie van de Amerikanen ze de opdrachten uitvoerden (CGVS, p.9). Derhalve kan u bitter weinig vertellen over deze contracten die aan de oorsprong liggen van uw families problemen en uw reden tot vluchten. Indien uw vader en neef daadwerkelijk werkzaam waren voor de Amerikanen, kan verwacht worden dat uw familie zich toch meer zou informeren over wat deze contracten inhielden, zeker wanneer uw vader of uw neef op vakantie kwamen in uw huis en u en uw familieleden vervolgd werden omwille van deze werkzaamheden (CGVS, p.10).

U legt verschillende documenten en contracten neer die de samenwerking van uw neef en vader met de Amerikanen moeten staven (zie administratief dossier, groene map, document 5). Ze volstaan niet op zichzelf om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen (zie onder). Meer nog, op twee documenten staat te lezen dat het bedrijf A.T. (...) Construction Company heette in 2013. Wanneer u dergelijk document getoond wordt, kan u zich plots ook herinneren dat ze aan 'constructie dingen' deden voor de Amerikanen (CGVS, p.22). Verder weet u niets, omdat uw vader het u niet zei wegens uw jonge leeftijd (CGVS, p.22). Dit verweer overtuigt niet. Gevraagd waarom u het woord 'constructie' nog niet eerder in het onderhoud in de mond nam, antwoordt u dat het betekent dat ze alles doen met de Amerikanen, alle soorten contracten (CGVS, p.22). Met dit antwoord ontwijkt u de vraag. Gevraagd waarom u eerder andere soorten contracten benoemde en nu constructie antwoordt, stelt u dat uw vader en neef deden wat de Amerikanen hen vroegen,

zijnde transport en constructie (CGVS, p.22-23). Nogmaals gevraagd waarom u het voorbeeld 'constructie' nog niet eerder gaf, geeft u toe dat u nu zelfs niet weet wat uw vader en neef samen deden, aangezien u te jong was toen. U vermoedde dat ze constructie deden. U weet echter niet wat constructie betekent (CGVS, p.23). Het ondermijnt compleet uw geloofwaardigheid omtrent uw vader en neef hun samenwerking met de Amerikanen dat u op het einde van het onderhoud vermoedde dat ze constructie opdrachten deden, terwijl u het eerder niet vermeldde. Bovendien doet dit antwoord vermoeden dat u uw antwoorden ad hoc aanpast, aangezien u slechts na het zien van het document met de woorden A.T. (...) Construction Company erop 'constructie' als voorbeeld van de contracten kan geven. Het feit dat u dit niet eerder opbracht tijdens het persoonlijk onderhoud en hiervoor geen goede reden kan geven, maar wel de vele documenten die u schijnbaar deels kan lezen, neerlegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid des te meer. Hierdoor is het bovendien des te opmerkelijker dat u van vele andere zaken, die tevens worden aangegeven op de documenten van uw vader, dan weer geen weet blijkt te hebben. Daarenboven stellen deze twee eerder vernoemde documenten dat het bedrijf A.T. (...) Construction Company in februari en oktober 2013 een contract had om aan trash collection te doen (zie administratief dossier, groene map, document 5). Hierover hebt u tijdens het onderhoud evenmin iets gezegd. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u het niet weet en dat ze een auto hadden (CGVS, p.23). Dit is geen verschoning voor het vastgestelde. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u een certificaat neerlegt (zie administratief dossier, groene map, document 3) op naam van uw neef, T.M. (...), waarop staat te lezen dat hij op 20/05/2006 werd bedankt voor zijn diensten als tolk voor the U.S. Advisor bij het 201st Corps van het Afghaans Nationaal Leger. U vermeldt echter op geen enkel moment tijdens het gehoor dat uw neef, T.M. (...), ooit als tolk werkzaam was voor de Amerikanen. Geconfronteerd met deze informatie, verklaart u dat u niets weet (CGVS, p.23). U weet niet wat uw neef en vader deden. Ze zeiden u niets (CGVS, p.23). Dit is wederom geen verschoning voor het vastgestelde, wat uw geloofwaardigheid over uw vader en neef hun werkzaamheden voor een zoveelste keer onderuit haalt. Aangezien u in 2006 ongeveer acht jaar oud was volgens het in België afgenomen leeftijdsonderzoek en in 2013 vijftien jaar oud was, kan verwacht worden dat u minstens op de hoogte was van de werkzaamheden van uw neef en vader in die tijd. Dat uw neef en vader dit u niet vertelden (zie boven), kan geen uitklaring zijn voor uw absolute onwetendheid, gezien hun werkzaamheden volgens u de aanleiding zijn van hun en uw problemen (zie ook boven).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de werkzaamheden van uw vader en neef. Ook wat betreft de problemen die voortvloeien hieruit, overtuigen uw verklaringen niet.

Ten eerste, werd uw neef beschoten door de taliban één tot twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 7 en 14). Hij werd aangevallen toen hij onderweg was van Kabul naar uw huis, in een plaats genaamd Pacha Sahib of Qurghal (CGVS, p.14-15). Ze raakten zijn arm, maar hij kon wel nog terugrijden naar Kabul. U hoorde van de aanval door de ouderlingen van het dorp (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat uw neef niet uw familie en uw vader op de hoogte stelde van de aanval om jullie allen te waarschuwen, maar dat jullie dit via dorpelingen moesten vernemen (Ibid.). Gezien deze neef na de aanval nog in staat bleek terug te rijden naar Kabul, kan verwacht worden dat hij ook nog in staat zou zijn, zijn familie voor wie dit nieuws bijzonder relevant was, op de hoogte te brengen.

Ten tweede, zijn uw verklaringen over uw vaders problemen uiterst vaag en onwaarschijnlijk, wat uw persoonlijke problemen die eruit voort vloeien ook ongeloofwaardig maken.

Uw vader kwam één of twee dagen na de aanval op uw neef naar huis (CGVS, p.18). Een of twee dagen nadien werd uw vader overdag aangesproken bij uw huis door een talib, die uw vader verzocht mee te gaan naar de taliban commandant (CGVS, p.17). Uw vader keerde op diezelfde avond reeds terug. U hoorde hem zeggen tegen uw moeder: "Ik ontkende alles". Het is daarbij zeer opmerkelijk dat u niet weet waar uw vader sprak met de taliban (CGVS, p.17). Meer nog, u stelt dat uw vader praatte tegen uw moeder, dat hij zei dat hij alles weigerde of ontkende en dat u verder helemaal niets zou weten over dit incident (CGVS, p. 17). U hoorde dat uw vader sprak over het incident met uw moeder (CGVS, p. 17). Er kan dan ook verwacht worden dat u probeerde om via haar meer informatie te verkrijgen over dit incident. Er kan van verzoeker om internationale bescherming immers verwacht worden vragen te hebben gesteld over de kern van zijn asielrelaas.

Uw vader bleef hierna nog enkele dagen thuis tot hij terugkeerde naar Kabul. Hierover legt u echter inconsistente verklaringen af. Aanvankelijk zegt u dat hij tien tot vijftien dagen thuis blijft (CGVS, p.18). Later verandert u uw verklaringen naar vier tot vijf dagen (CGVS, p.18). Bij de DVZ zei u dat uw vader ongeveer één of twee maanden later terug ging naar het leger (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/07/2022). Met dit laatste geconfronteerd, antwoordt u dat u mogelijks fout was in uw eerste interview (CGVS, p.18). U legt uit dat alle verantwoordelijkheid van hun bedrijf toen bij uw vader terecht kwam, daarom moest hij zo snel mogelijk terug naar Kabul gaan (Ibid.). Dit verweer overtuigt niet voor de drie verschillende tijdsindicaties, wat wederom de geloofwaardigheid van uw relaas uitholt.

Anderhalve maand tot twee maanden later kwam uw vader naar huis van Kabul in een auto (CGVS, p.18). Een dorpeling vergezelde hem. Uw vader en de dorpeling werden door de taliban tegengehouden in de regio van Qurghal (CGVS, p. 3 en 18-19). De taliban vonden uw vaders werkdocumenten en namen uw vader mee (CGVS, p.18). Sindsdien is hij vermist (CGVS, p. 6 en 22). U stelt dat uw vader werd meegenomen door een taliban commandant genaamd R. (...) (CGVS, p. 6 en 19). Het is opmerkelijk dat zowel uw neef, als uw vader door de taliban werden beschoten in Qurghal toen ze terugkeerden van Kabul. Meer nog, het is uiterst treffend dat uw vader meerdere keren terugkeerde naar het dorp nadat de neef, tevens zijn handelspartner, is beschoten geweest door de taliban wegens verdenkingen van banden met de overheid, gezien uw vader wist dat de taliban dezelfde vermoedens betreffende hem hadden (CGVS, p.17-18). Daarbij is het ook opmerkelijk dat uw vader terugkeert via dezelfde route, zijnde de Qurghal regio, als waar zijn handelspartner werd beschoten (CGVS, p.14-15).

De bewuste dorpeling kwam diezelfde dag nog naar uw huis om te vertellen dat de taliban uw vader meenamen (CGVS, p.19). De naam van de dorpeling kan u zich niet meer herinneren, wat treffend is aangezien het zijn stem is die u soms hoort in uw nachtmerries (CGVS, p. 3 en 19). Dit laatste maakt ook dat u aanwezig diende geweest te zijn toen hij bij uw huis kwam vertellen wat er gebeurd was met uw vader, wat tegenstrijdig is met de informatie die u bij de DVZ gaf, namelijk dat u toen bij de madrassa was (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2021). Later die dag kwamen ook de taliban naar uw huis op zoek naar u (CGVS, p.19-20). Hierna vluchtte u naar het huis van uw zus en schoonbroer (CGVS, p.20). Over deze gebeurtenissen zijn uw verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS op twee punten tegenstrijdig, wat uw geloofwaardigheid verder uitholt. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat de taliban de dag volgend op uw vaders ontvoering langskwamen, niet later op dezelfde dag (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2021). Verder verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud tweemaal dat u zich bij de madrassa bevond tijdens het bezoek van de taliban (CGVS, p. 14 en 20). Dit is op zich al tegenstrijdig met uw verklaring dat u na het schietincident op uw neef door de taliban niet meer naar de madrassa mocht gaan uit voorzorg (CGVS, p.16). Daarenboven zei u bij de DVZ echter dat u zich bij het bezoek van de taliban aan uw huis al in het huis van uw zus en schoonbroer bevond (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2021).

Over de gebeurtenissen toen u nog in Afghanistan was, moet nog worden toegevoegd dat u bij de DVZ verklaart dat de taliban uw huis bezochten en vroegen waar uw vader was, voordat uw vader werd ontvoerd (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud getuigt u niet van een dergelijk bezoek van de taliban aan uw huis. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat de taliban niet naar uw huis kwamen voordat uw vader werd ontvoerd (CGVS, p.19). Deze tegenstrijdigheid bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven des te meer.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt verder tenietgedaan door de onaannemelijke verklaringen die u aflegt over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familie, die plaatsvonden na uw vertrek. U hoorde namelijk recentelijk dat de taliban uw huis bezochten op 9 december 2022 (CGVS, p. 6 en 20-21). Allereerst gebeurde dit incident anderhalf jaar na de ontvoering van uw vader, de taliban hun bezoek aan uw huis en uw vlucht uit Afghanistan. Het is allerminst aannemelijk dat de taliban geen daden uitvoerden gericht op uw familie voor een periode van anderhalf jaar, zoals u zelf verklaart en dan plots weer wel (CGVS, p.22). Dit is des te opmerkelijker aangezien de machtsovername in augustus 2021 gebeurde. Alle macht viel in de handen van de taliban, bijgevolg konden ze hun gang gaan zonder enige consequenties. Dat ze desondanks nog tot december 2022 wachtten om uw familie verder te viseren, kan niet overtuigen dat u of uw familie daadwerkelijk door hen gevisereerd zou worden, integendeel. Verder is dat ook de reden waarom het ongeloofwaardig is dat de taliban uw familie na dit incident niet meer hebben aangesproken of lastig gevallen, zoals uw verklaring luidt (CGVS, p.21).

Kortom kan het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees voor vervolging niet afgeleid worden uit de verklaringen die u aflegt over de periode na uw vertrek uit Afghanistan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van uw neefs verblijfstitel in het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier, groene map, document 4), tonen hoogstens zijn nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS.

De kopieën van de documenten in verband met het werk van uw vader en neef (zie administratief dossier, groene map, documenten nr. 2, 3 en 5) werden hierboven reeds besproken. Ze volstaan verder niet op zichzelf om de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw neef en vader hun werkzaamheden te herstellen. Uit deze documenten kan bovendien niets worden afgeleid over de voorgehouden problemen die uw neef of vader zouden hebben meegemaakt in verband met hun beroepen. Verder zijn de verklaringen over uw vader en neef hun documenten ook inconsistent. U verklaart dat de taliban alle documenten

meenamen uit uw huis, toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p.3). Dan stelt u echter dat sommige documenten overbleven (CGVS, p. 3 en 22). Deze verklaringen zijn op zichzelf niet eensluidend. Bovendien verklaart u dat de taliban in 2022 al jullie bezittingen vernielden (CGVS, p. 6, 20 en 22). Dit maakt het des te opmerkelijker dat u meerdere documenten kan neerleggen in verband met de werkzaamheden van uw vader en neef. Deze twee vaststellingen roepen ernstige vragen op betreffende de authenticiteit van deze door u neergelegde documenten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit de foto's van uw neef, T.M. (...), en uw jong neefje hun verwondingen blijkt niet dat de persoon op de foto's daadwerkelijk uw neef of jong neefje is (zie administratief dossier, groene map, documenten 6-7). De voorgehouden problemen kunnen er tevens niet uit worden afgeleid, gezien uit dergelijke foto's niet opgemaakt kan worden op welke manier deze verwondingen werden opgelopen en of er een eventueel verband is met de door u beweerde vluchtmotieven. Verder hebben privéfoto's geen bewijswaarde, omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden.

De kopieën van uw documenten in verband met uw schoolopleidingen in België en uw loonbrieven van uw werk in België en omtrent uw sportieve activiteiten in België (zie administratief dossier, groene map, documenten 8, 9 en 10) hebben geen betrekking op uw persoonlijke vrees voor vervolging in Afghanistan, en volstaan evenmin om te kunnen spreken van verwestering (zie onder).

Ten slotte, legt u een kopie van een dreigbrief van de taliban neer (zie administratief dossier, groene map, document 1). U hebt deze echter niet vermeld bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2022), noch wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd alle redenen tot vertrek te vertellen (CGVS, p.14). U zegt tijdens het onderhoud wel dat de taliban een dreigbrief zond naar uw vader of hij werkte met de Amerikanen of niet (CGVS, p.17). Wanneer doorgevraagd blijkt dat dit niet in een brief maar persoonlijk door een talib werd gevraagd (CGVS, p.17). Het is zeer opmerkelijk dat u een document voorlegt, maar het niet plaatst in het relaas over uw vluchtmotieven. Bovendien wordt in deze brief de inhoud van de contract tussen het bedrijf A.T. (...) en de Amerikanen wederom anders beschreven. De brief leest: uw vader werkt in het Taj bedrijf waar hij reserveonderdelen koopt van de Amerikanen en het nationaal leger en deze verkoopt (zie administratief dossier, groene map, document 1, vertaling). Het feit dat dit opnieuw een andere invulling is van de contracten tussen uw neef en vader en de Amerikanen, holt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover alleen maar verder uit. Deze brief is dan ook allerminst bij machte uw verklaringen te ondersteunen, integendeel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Verder, stelt u dat u verwesterd bent omdat u in België naar school gaat, werkt, een vriendin heeft, een tatoeage liet zetten in Iran, hier kan sporten en alcohol kan drinken (CGVS, p. 14 en 23). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw tatoeage en uw activiteiten deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Gevraagd of de tatoeage op uw bovenarm iets betekent voor u, antwoordt u dat u dronken was en dat uw vriend u overtuigde om hem een tattoo te laten plaatsen. U weet niets over de betekenis van de tattoo (CGVS, p.23).

U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Dat u een tatoeage hebt, dient evenmin als dermate problematisch te worden aanzien dat u vervolging riskeert door de taliban bij terugkeer. Zo stelt de tatoeage op uw bovenarm geen uitgesproken westerse idealen of religieuze symbolen voor. Immers, de tatoeage betreft een tekening van een mes. Daarnaast blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u moslim en soenniet bent (CGVS, p.5) en dus een gelijkaardig geloof deelt met de taliban en de meerderheid van de Afghaanse bevolking. U overtuigt niet dat u door deze tatoeage bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd of anti-taliban. Daarenboven beschikt u over de mogelijkheid om uw tatoeage in het Afghaanse openbare leven te bedekken met de nodige kledij, wat op zich geen inbreuk vormt op een fundamenteel grondrecht. Hierbij kan gewezen worden op de voorschriften inzake klederdracht door de taliban. Zij staan immers een traditionele klederdracht voor die lichaamsdelen bedekt houdt. Tevens kan worden aangestipt dat er diverse mogelijkheden bestaan om tatoeages te laten verwijderen. Hieromtrent dient nogmaals benadrukt te worden dat u zelf niet kon overtuigen dat deze tattoo een bepaalde betekenis voor u zou hebben (zie boven). Door middel van deze tatoeage heeft u geenszins aangetoond dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Dat u zich in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De

taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/5ter, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de samenwerkingsplicht en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG).

Verzoeker laakt dat geen rekening werd gehouden met artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG, dat hij citeert, en haalt aan dat zijn identiteit en herkomst niet in twijfel worden getrokken.

Vervolgens tracht hij enkele weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren. Hij gaat tevens in op zijn specifiek profiel, zijn verwestering en integratie en meent dat er hierdoor een reëel risico op vervolging zal zijn bij terugkeer.

Verzoeker stelt dat het CGVS zich baseert op verschillende bronnen, doch dat de informatie die wordt aangehaald in de bestreden beslissing niet voldoende is en haalt verder landeninformatie aan van UNDP, WFP, HRW, WHO, IFRC, UNHCR, DRC, de Nederlandse overheid, Nansen en vrt.be, verwijst naar arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 en betoogt dat uit de Nansen nota van 18 oktober 2022 blijkt dat verweerder zich niet steunt op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen en dat hierin tevens wordt aangehaald dat er sinds de machtsovername geen of nauwelijks mensen gedwongen naar Afghanistan zijn teruggekeerd vanuit Europa en dat de situatie onder de taliban in Afghanistan sterke gelijkenissen vertoont met de situatie onder Al-Shabaab in Somalië. Verzoeker verwijst tevens naar het verslag van de parlementaire vergadering van de NAVO van 20 november 2022, dat melding maakt van de schending van de fundamentele mensenrechten van de Afghaanse bevolking aangezien de regering uitsluitend bestaat uit vertegenwoordigers van organisaties die door het Westen als terroristisch worden beschouwd en dat terroristische organisaties vrijer zijn dan ooit in Afghanistan. Verder verwijst verzoeker naar landeninformatie over de situatie van terugkeerders, die volgens hem genuanceerder is dan het CGVS wil doen uitschijnen en wiens informatie gebaseerd is op te karige informatie. Hij gaat in op de bevindingen van het rapport van de Danish Refugee Council van 30 december 2022.

Verzoeker stelt dat een aanpassing aan de strikte interpretatie van de islamitische waarden en normen door de taliban voor hem onmogelijk is, dat hij in België is toegekomen als niet-begeleide minderjarige en ook al voor de machtsovername vertrokken was en dus de situatie niet heeft gekend.

Tot slot betoogt verzoeker dat hij een risicoprofiel heeft, minstens zijn er risicoverhogende factoren. Hij heeft niet gehandeld conform de islamitische geloofsleer zoals deze zeer strikt wordt geïnterpreteerd door de taliban.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker citeert het bepaalde in artikel 48/4, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar wat hij in het eerste middel heeft uiteengezet over de kritiek op de bronnen van verweerder. Naast het profiel en de verwestering verwijst verzoeker nog specifiek naar de precare financiële en humanitaire situatie voor alle burgers in Afghanistan en naar zijn precare familiale situatie.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 1 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Verzoeker legt op 4 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan deelcertificaten Nederlandse taal, een lessenrooster, individuele rekeningen 2023 en 2024, twee tewerkstellingsattesten uitzendarbeid, een toelating psychologische consultatie, een verklaring van een bokscub, een vergunning van verzoekers vader met vertaling, een aansluitingsformulier boksen, certificaten boksen en foto's van het boksen, die worden bijgevoegd. Verzoeker betoogt dat aangetoond wordt dat hij zich openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijs in contact komt met de westerse liberale cultuur en westerse normen en waarden, dat er niet kan voorbijgegaan worden aan het feit dat hij toch nog een deel van zijn jongvolwassenheid, nog steeds een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongvolwassene die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, buiten Afghanistan heeft doorgebracht, dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via de lessen Nederlands, via het boksen, via het werk, via het verblijf in het centrum, via wedstrijden... waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgen en andere nationaliteiten, bewust en ook onbewust zich westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij door zijn specifieke profiel niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd, hetgeen hij in zijn aanvullende nota verder concreet toelicht (zie *infra*).

Replicerend op de aanvullende nota van verweerder verwijst verzoeker in zijn aanvullende nota tevens naar een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023, waarbij een beslissing van het CGVS vernietigd werd omwille van hun te oude bronnen omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en het gebrek aan onderscheid tussen de verschillende situaties in de provincies. Verzoeker wijst op de drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan en aldus niet tegemoet komen aan de redenen van voornoemd vernietigingsarrest. Verzoeker stelt dat twee rapporten bevestigen dat willekeurig geweld nog steeds voorkomt, het laatste EUAA rapport van december 2023 laat zien dat in vele provincies nog willekeurig geweld voorkomt, dat het bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban en betoogt dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is en dat niet kan worden gesteld dat de taliban geen actor van vervolging zou uitmaken, nu zij intussen reeds meer dan 2,5 jaar geleden de macht overnamen. Tevens stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat het risico om in een toestand van deprivatie terecht te komen dan wel degelijk te wijten is aan de

taliban, de huidige *de facto*-overheid, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende onvoldoende onderzoek uitvoert. Verder wijst verzoeker erop dat er niet genoeg informatie is over terugkeer uit het Westen, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn omwille van terrorisme en aldus van personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat er bijna enkel sprake is van vrijwillige terugkeer vanuit Pakistan en Iran van Afghanen die gevlucht zijn naar aanleiding van de oorlog, dat het UNHCR enkel melding maakt van 23 vrijwillige terugkeerders uit niet-buurlanden en dit niet kan gelijkgesteld worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterende jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermoeilijkheden (lees: terugkeermogelijkheden) kunnen afgeleid worden. Verzoeker meent dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie met betrekking tot de situatie van terugkeerders voorhoudt dat er geen probleem zou zijn. Ter terechtzitting herneemt verzoekers advocaat voornoemd pleidooi en concludeert dat er geen afdoende informatie is en er dus twijfel is en dat deze in het voordeel van verzoeker moet zijn.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Verzoeker betoogt dat hij effectief kampt met psychische problemen waardoor hij nachtmerries heeft en zich op momenten niet goed voelt, dat zijn mentale problemen zijn begonnen nadat zijn vader is meegenomen door de taliban, dat hij wel regelmatig aan sport doet waardoor hij tracht zijn mentale problemen onder controle te houden, dat hij zich al geruime tijd niet goed in zijn vel voelt, waarbij hij nachtmerries heeft, zich depressief voelt, verschillende malen per nacht wakker schiet, tegen zichzelf spreekt..., dat hij zich steeds probeert bezig te houden met het boksen en het werken zodat hij altijd iets om handen had en de stress, de moedeloosheid en de onzekerheid over de toekomst zo weinig mogelijk voelt. Hij beperkt zich met dit betoog in wezen tot het volharden in eerder afgelegde verklaringen op het CGVS. Verzoeker stelt ter gelegenheid van zijn verzoekschrift dat hij momenteel geen documenten kan voorleggen omtrent zijn psychische problemen.

Hij slaagt er hiermee niet om de motieven van de bestreden beslissing, waarin verweerder op pertinente wijze heeft gesteld: *“U stelt weliswaar dat u kampt met nachtmerries (CGVS, p.2-3; Verklaring DVZ, 27/04/2022, p.11) maar u beschikt niet over enige medische attesten ter staving van deze problematiek. Nog blijkt u hiervoor niet in behandeling geweest te zijn bij een dokter of psycholoog (CGVS, p.3)”*, te weerleggen. Evenmin werpt het betoog in verzoekers aanvullende nota van 4 maart 2024, waarin hij stelt dat het de laatste periode en zeker na de ontvangst van de bestreden beslissing meer en meer bergaf gaat, dat boksen en werken helpt maar hij dit niet 24 op 24 doet, dat hij al maanden vraagt om toelating om een afspraak te kunnen maken bij een psycholoog maar hij geen afspraak kreeg en dat hij, gezien de verslechtering van zijn psychische situatie, nu wel de toelating heeft gekregen om een afspraak te maken bij een psycholoog – waarvan hij ter staving een attest van de centrummanager van het opvangcentrum in Overpelt bij zijn aanvullende nota voegt, waaruit blijkt dat hij toelating heeft om op 4 maart 2024 op psychologische consultatie te gaan ter aanmelding en initiële diagnostiek en dat deze toelating geldt voor 1 consultatie binnen de intakefase – een ander licht op voornoemde motieven. De pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet beschikt over enig medisch attest ter staving van zijn problematiek, blijft immers overeind. Met voornoemd stuk, waaruit louter blijkt dat verzoeker toelating heeft om één psychologische consultatie bij te wonen binnen de intakefase, weerlegt verzoeker evenmin de vaststelling dat hij voor zijn problematiek niet in behandeling blijkt te zijn geweest bij een dokter of psycholoog.

Waar verzoeker stelt dat dit trauma gevolgen heeft gehad op zijn psychologische toestand en het vermogen om bepaalde zaken te herinneren, merkt de Raad op dat verzoeker of zijn raadsman doorheen de procedure op geen enkel moment melding hebben gemaakt van verzoekers onvermogen om deel te nemen aan de onderhavige procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van een (voorgehouden) trauma. Verzoeker brengt ook geen enkel stuk bij ter adstructie van zijn trauma's en psychologische toestand, laat staan wat de invloed ervan is op zijn verklaringen. Verweerder heeft in dit verband op goede gronden vastgesteld: *“Bovendien haalde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan (Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’, DVZ, 27/04/2022). Evenmin stelde DVZ dergelijke noden vast in uw hoofd (Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’, DVZ, 27/04/2022). Hieruit kan dus niet afgeleid worden dat u zou lijden aan mentale problemen die dermate ernstig zouden zijn, dat zij een normaal procedureverloop in het gedrang zouden brengen. Voorts blijkt uit uw verklaringen bij het CGVS dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS, p. 1-24). U gaf bij afloop van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat het persoonlijk onderhoud goed verlopen was voor u, en noch u noch uw advocaat maakte bij afloop of na het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud enige verdere opmerking op het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 24).”*

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verweerder op goede gronden heeft gemotiveerd dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in verzoekers administratief dossier, moet worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in zijn hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt, dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending of de schending van artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Wat de aangevoerde schending van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) betreft, wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Deze onderdelen van het eerste middel zijn daarom onontvankelijk.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat de taliban zijn neef hebben beschoten omwille van zijn banden met de Amerikanen, zijn vader hebben meegenomen omwille van zijn banden met de overheid en met de Amerikanen en hebben gedreigd dat ze verzoeker, als oudste van het gezin, zouden straffen als ze hem zouden vinden omdat hij had gelogen over het beroep van zijn vader en diens connecties met de Amerikanen en ze hem eveneens verdachten van verklikking aan de overheid. Hij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan tevens vervolging wegens zijn verwestering.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties ervoor zorgen dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop verzoeker zijn vrees baseert, waarbij vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoeker misleidende verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd, dat hieruit blijkt dat hij de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden wat – gelet op het feit dat zijn werkelijke leeftijd een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming – zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt en waardoor hij het CGVS geen zicht geeft op een periode uit zijn leven van zo'n zeven jaar.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan het profiel van verzoekers vader en neef en aan de problemen die daaruit voortvloeien omdat:

“Ten eerste, hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent het beroep van uw vader, genaamd A. (...). U stelt dat hij aanvankelijk chauffeur was voor het 111e Corps (CGVS, p. 6 en 8). Hierover zijn uw verklaring uiterst beperkt en vaag. U kan enkel vertellen dat hij reed voor sommige commandanten en soms tijdens gevechten (CGVS, p.8). U weet echter niet wanneer hij startte met deze taak, hoe hij de job kreeg, wat voor titel of rang

hij had (CGVS, p.8). Gevraagd om meer te vertellen over het corps of de divisie en brigade waar hij werkte, komt u niet verder dan te stellen dat u het niet weet en dat het een groot corps was in Kabul, in de regio van Pul-e-Khomri (CGVS, p. 8). Hierover dient verder opgemerkt te worden dat Pul-e-Khomri (ook gekend als Pul-i-Khumri) een stad is in de provincie Baghlan, op 250 kilometer van Kabul (zie administratief dossier, blauwe map, document 4). Dat u deze regio plaatst in de omgeving van Kabul, doet enkel verder de wenkbrauwen fronsen. (...) Dit gebrek aan kennis over basisaspecten in verband met de job van uw vader ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent zijn job.

U legt voorts een document neer in verband hiermee, getiteld "Letter of permission of cargo vehicles" op naam van uw vader (zie administratief dossier, groene map, document 2). Dit document leest dat uw vader werkzaam was voor de 111e sectie van Kabul, niet het 111e Corps, wat wederom uw geloofwaardigheid omtrent uw vader beroep als chauffeur bij het nationaal leger uitholt. Op het document staat ook te lezen dat zijn voertuig gerelateerd is aan 'Khursheed Jalal Company'. Het is opmerkelijk dat u deze bedrijfsnaam niet hebt vermeld gedurende het gehele persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 1-24). Met deze brief mocht hij zaken vervoeren tot in de Pul-e-Charkhi militaire basis voor de periode van 01/01/1394 tot 31/04/1394. Deze periode komt overeen met de periode van 21/03/2015 tot 22/07/2015 (zie administratief dossier, blauwe map). Aangezien u in 2015 ongeveer zeventien jaar oud was volgens het in België afgenomen leeftijdsonderzoek, kan wel degelijk verwacht worden dat u minstens op de hoogte was van deze werkzaamheden van uw vader in die tijd of u zich toch meer zou informeren hierover, al dan niet bij uw vader zelf. Dat uw vader jullie niets vertelde omdat hij bang was dat jullie het zouden zeggen buiten het huis (CGVS, p.8), kan geen uitklaring zijn voor uw algemene onwetendheid, gezien zijn werkzaamheden volgens u de aanleiding zijn van uw problemen. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, vormt uw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis.

Ten tweede, verklaart u dat uw vader na een periode naast zijn beroep in het leger, ook samenwerkte met uw neef, T.M. (...) (CGVS, p. 6 en 8). U hebt wederom een uiterst beperkte kennis omtrent hun samenwerking en legt hieromtrent zeer vage en inconsistente verklaringen af. U weet niet wanneer uw vader startte uw neef te helpen (CGVS, p.8). U bent niet op de hoogte van wanneer uw neef de contacten en contracten met de Amerikanen kreeg (CGVS, p. 8 en 10). U weet dat er andere medewerkers bij A.T. (...) A.T. (...) werkten, maar u kent hun namen niet (CGVS, p.10). U weet enkel dat uw vader en neef een huis huurden in Kabul (CGVS, p.10). U stelt verder ook dat uw vader en neef nooit verhalen vertelden over hun beroep (CGVS, p.10), wat erg onwaarschijnlijk is omdat ze elk na enkele maanden op vakantie naar huis kwamen (CGVS, p. 8 en 10). U kan ook nauwelijks uitleggen wat de contracten inhielden, of toch niet op een consistente en eensluidende wijze. Bij de DVZ zei u dat de contracten leveringen betroffen: "de Amerikanen zeiden wat ze nodig hadden aan mijn vader of mijn neef en zij zorgden dat ze het kregen". U geeft ook auto's en water als voorbeelden van de leveringen (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u initieel dat ze contracten hadden "over water en andere contracten van de Amerikanen" (CGVS, p.6). Later zegt u dat er één bedrijf watertanks betrof en het andere bedrijf heette A.T. (...) (CGVS, p.9). Meer dan dat kan u niet toevoegen. U verschuilt zich opnieuw achter uw jonge leeftijd (CGVS, p.9). Gevraagd welke producten uw vader en neef moesten vervoeren, antwoordt u dat ze contracten hadden om water aan de Amerikanen te geven en via het bedrijf A.T. (...) moesten ze basisvoorzieningen geven (Ibid.), wat wel erg vaag en algemeen genoemd kan worden. Gevraagd naar voorbeelden van basisbehoeften, verklaart u: "Wat de Amerikanen nodig had, gaven ze." De vraag herhaald, antwoordt u dat ze ook contracten van auto's deden (Ibid.). U weet niet van waar naar waar ze producten moesten transporteren, noch voor welke instantie van de Amerikanen ze de opdrachten uitvoerden (CGVS, p.9). Derhalve kan u bitter weinig vertellen over deze contracten die aan de oorsprong liggen van uw families problemen en uw reden tot vluchten. Indien uw vader en neef daadwerkelijk werkzaam waren voor de Amerikanen, kan verwacht worden dat uw familie zich toch meer zou informeren over wat deze contracten inhielden, zeker wanneer uw vader of uw neef op vakantie kwamen in uw huis en u en uw familieleden vervolgd werden omwille van deze werkzaamheden (CGVS, p.10).

U legt verschillende documenten en contracten neer die de samenwerking van uw neef en vader met de Amerikanen moeten staven (zie administratief dossier, groene map, document 5). Ze volstaan niet op zichzelf om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen (zie onder). Meer nog, op twee documenten staat te lezen dat het bedrijf A.T. (...) Construction Company heette in 2013. Wanneer u dergelijk document getoond wordt, kan u zich plots ook herinneren dat ze aan 'constructie dingen' deden voor de Amerikanen (CGVS, p.22). Verder weet u niets, omdat uw vader het u niet zei wegens uw jonge leeftijd (CGVS, p.22). Dit verweer overtuigt niet. Gevraagd waarom u het woord 'constructie' nog niet eerder in het onderhoud in de mond nam, antwoordt u dat het betekent dat ze alles doen met de Amerikanen, alle soorten contracten (CGVS, p.22). Met dit antwoord ontwijkt u de vraag. Gevraagd waarom u eerder andere soorten contracten benoemde en nu constructie antwoordt, stelt u dat uw vader en neef deden wat de Amerikanen hen vroegen, zijnde transport en constructie (CGVS, p.22-23). Nogmaals gevraagd waarom u het voorbeeld 'constructie' nog niet eerder gaf, geeft u toe dat u nu zelfs niet weet wat uw vader en neef samen deden, aangezien u te

jong was toen. U vermoedde dat ze constructie deden. U weet echter niet wat constructie betekent (CGVS, p.23). Het ondermijnt compleet uw geloofwaardigheid omtrent uw vader en neef hun samenwerking met de Amerikanen dat u op het einde van het onderhoud vermoedde dat ze constructie opdrachten deden, terwijl u het eerder niet vermeldde. Bovendien doet dit antwoord vermoeden dat u uw antwoorden ad hoc aanpast, aangezien u slechts na het zien van het document met de woorden A.T. (...) Construction Company erop 'constructie' als voorbeeld van de contracten kan geven. Het feit dat u dit niet eerder opbracht tijdens het persoonlijk onderhoud en hiervoor geen goede reden kan geven, maar wel de vele documenten die u schijnbaar deels kan lezen, neerlegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid des te meer. Hierdoor is het bovendien des te opmerkelijker dat u van vele andere zaken, die tevens worden aangegeven op de documenten van uw vader, dan weer geen weet blijkt te hebben. Daarenboven stellen deze twee eerder vernoemde documenten dat het bedrijf A.T. (...) Construction Company in februari en oktober 2013 een contract had om aan trash collection te doen (zie administratief dossier, groene map, document 5). Hierover hebt u tijdens het onderhoud evenmin iets gezegd. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u het niet weet en dat ze een auto hadden (CGVS, p.23). Dit is geen verschoning voor het vastgestelde. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u een certificaat neerlegt (zie administratief dossier, groene map, document 3) op naam van uw neef, T.M. (...), waarop staat te lezen dat hij op 20/05/2006 werd bedankt voor zijn diensten als tolk voor the U.S. Advisor bij het 201st Corps van het Afghaans Nationaal Leger. U vermeldt echter op geen enkel moment tijdens het gehoor dat uw neef, T.M. (...), ooit als tolk werkzaam was voor de Amerikanen. Geconfronteerd met deze informatie, verklaart u dat u niets weet (CGVS, p.23). U weet niet wat uw neef en vader deden. Ze zeiden u niets (CGVS, p.23). Dit is wederom geen verschoning voor het vastgestelde, wat uw geloofwaardigheid over uw vader en neef hun werkzaamheden voor een zoveelste keer onderuit haalt. Aangezien u in 2006 ongeveer acht jaar oud was volgens het in België afgenomen leeftijdsonderzoek en in 2013 vijftien jaar oud was, kan verwacht worden dat u minstens op de hoogte was van de werkzaamheden van uw neef en vader in die tijd. Dat uw neef en vader dit u niet vertelden (zie boven), kan geen uitklaring zijn voor uw absolute onwetendheid, gezien hun werkzaamheden volgens u de aanleiding zijn van hun en uw problemen (zie ook boven).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de werkzaamheden van uw vader en neef. Ook wat betreft de problemen die voortvloeien hieruit, overtuigen uw verklaringen niet.

Ten eerste, werd uw neef beschoten door de taliban één tot twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 7 en 14). Hij werd aangevallen toen hij onderweg was van Kabul naar uw huis, in een plaats genaamd Pacha Sahib of Qurghal (CGVS, p.14-15). Ze raakten zijn arm, maar hij kon wel nog terugrijden naar Kabul. U hoorde van de aanval door de ouderlingen van het dorp (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat uw neef niet uw familie en uw vader op de hoogte stelde van de aanval om jullie allen te waarschuwen, maar dat jullie dit via dorpelingen moesten vernemen (Ibid.). Gezien deze neef na de aanval nog in staat bleek terug te rijden naar Kabul, kan verwacht worden dat hij ook nog in staat zou zijn, zijn familie voor wie dit nieuws bijzonder relevant was, op de hoogte te brengen.

Ten tweede, zijn uw verklaringen over uw vaders problemen uiterst vaag en onwaarschijnlijk, wat uw persoonlijke problemen die eruit voort vloeien ook ongeloofwaardig maken.

Uw vader kwam één of twee dagen na de aanval op uw neef naar huis (CGVS, p.18). Een of twee dagen nadien werd uw vader overdag aangesproken bij uw huis door een talib, die uw vader verzocht mee te gaan naar de taliban commandant (CGVS, p.17). Uw vader keerde op diezelfde avond reeds terug. U hoorde hem zeggen tegen uw moeder: "Ik ontkende alles". Het is daarbij zeer opmerkelijk dat u niet weet waar uw vader sprak met de taliban (CGVS, p.17). Meer nog, u stelt dat uw vader praatte tegen uw moeder, dat hij zei dat hij alles weigerde of ontkende en dat u verder helemaal niets zou weten over dit incident (CGVS, p. 17). U hoorde dat uw vader sprak over het incident met uw moeder (CGVS, p. 17). Er kan dan ook verwacht worden dat u probeerde om via haar meer informatie te verkrijgen over dit incident. Er kan van verzoeker om internationale bescherming immers verwacht worden vragen te hebben gesteld over de kern van zijn asielrelaas.

Uw vader bleef hierna nog enkele dagen thuis tot hij terugkeerde naar Kabul. Hierover legt u echter inconsistente verklaringen af. Aanvankelijk zegt u dat hij tien tot vijftien dagen thuis blijft (CGVS, p.18). Later verandert u uw verklaringen naar vier tot vijf dagen (CGVS, p.18). Bij de DVZ zei u dat uw vader ongeveer één of twee maanden later terug ging naar het leger (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/07/2022). Met dit laatste geconfronteerd, antwoordt u dat u mogelijks fout was in uw eerste interview (CGVS, p.18). U legt uit dat alle verantwoordelijkheid van hun bedrijf toen bij uw vader terecht kwam, daarom moest hij zo snel mogelijk terug naar Kabul gaan (Ibid.). Dit verweer overtuigt niet voor de drie verschillende tijdsindicaties, wat wederom de geloofwaardigheid van uw relaas uitholt.

Anderhalve maand tot twee maanden later kwam uw vader naar huis van Kabul in een auto (CGVS, p.18). Een dorpeling vergezelde hem. Uw vader en de dorpeling werden door de taliban tegengehouden in de regio van Qurghal (CGVS, p. 3 en 18-19). De taliban vonden uw vaders werkdocumenten en namen uw vader mee (CGVS, p.18). Sindsdien is hij vermist (CGVS, p. 6 en 22). U stelt dat uw vader werd meegenomen door een taliban commandant genaamd R. (...) (CGVS, p. 6 en 19). Het is opmerkelijk dat zowel uw neef, als uw vader door de taliban werden beschoten in Qurghal toen ze terugkeerden van Kabul. Meer nog, het is uiterst treffend dat uw vader meerdere keren terugkeerde naar het dorp nadat de neef, tevens zijn handelspartner, is

beschoten geweest door de taliban wegens verdenkingen van banden met de overheid, gezien uw vader wist dat de taliban dezelfde vermoedens betreffende hem hadden (CGVS, p.17-18). Daarbij is het ook opmerkelijk dat uw vader terugkeert via dezelfde route, zijnde de Qurghal regio, als waar zijn handelspartner werd beschoten (CGVS, p.14-15).

De bewuste dorpeling kwam diezelfde dag nog naar uw huis om te vertellen dat de taliban uw vader meenamen (CGVS, p.19). De naam van de dorpeling kan u zich niet meer herinneren, wat treft is aangezien het zijn stem is die u soms hoort in uw nachtmerries (CGVS, p. 3 en 19). Dit laatste maakt ook dat u aanwezig diende geweest te zijn toen hij bij uw huis kwam vertellen wat er gebeurd was met uw vader, wat tegenstrijdig is met de informatie die u bij de DVZ gaf, namelijk dat u toen bij de madrassa was (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2021). Later die dag kwamen ook de taliban naar uw huis op zoek naar u (CGVS, p.19-20). Hierna vluchtte u naar het huis van uw zus en schoonbroer (CGVS, p.20). Over deze gebeurtenissen zijn uw verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS op twee punten tegenstrijdig, wat uw geloofwaardigheid verder uitholt. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat de taliban de dag volgend op uw vaders ontvoering langskwamen, niet later op dezelfde dag (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2021). Verder verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud tweemaal dat u zich bij de madrassa bevond tijdens het bezoek van de taliban (CGVS, p. 14 en 20). Dit is op zich al tegenstrijdig met uw verklaring dat u na het schietincident op uw neef door de taliban niet meer naar de madrassa mocht gaan uit voorzorg (CGVS, p.16). Daarenboven zei u bij de DVZ echter dat u zich bij het bezoek van de taliban aan uw huis al in het huis van uw zus en schoonbroer bevond (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2021).

Over de gebeurtenissen toen u nog in Afghanistan was, moet nog worden toegevoegd dat u bij de DVZ verklaart dat de taliban uw huis bezochten en vroegen waar uw vader was, voordat uw vader werd ontvoerd (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud getuigt u niet van een dergelijk bezoek van de taliban aan uw huis. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat de taliban niet naar uw huis kwamen voordat uw vader werd ontvoerd (CGVS, p.19). Deze tegenstrijdigheid bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven des te meer.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt verder tenietgedaan door de onaannemelijke verklaringen die u aflegt over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familie, die plaatsvonden na uw vertrek. U hoorde namelijk recentelijk dat de taliban uw huis bezochten op 9 december 2022 (CGVS, p. 6 en 20-21). Allereerst gebeurde dit incident anderhalf jaar na de ontvoering van uw vader, de taliban hun bezoek aan uw huis en uw vlucht uit Afghanistan. Het is allerminst aannemelijk dat de taliban geen daden uitvoerden gericht op uw familie voor een periode van anderhalf jaar, zoals u zelf verklaart en dan plots weer wel (CGVS, p.22). Dit is des te opmerkelijker aangezien de machtsovername in augustus 2021 gebeurde. Alle macht viel in de handen van de taliban, bijgevolg konden ze hun gang gaan zonder enige consequenties. Dat ze desondanks nog tot december 2022 wachtten om uw familie verder te viseren, kan niet overtuigen dat u of uw familie daadwerkelijk door hen gevisieerd zou worden, integendeel. Verder is dat ook de reden waarom het ongeloofwaardig is dat de taliban uw familie na dit incident niet meer hebben aangesproken of lastig gevallen, zoals uw verklaring luidt (CGVS, p.21).

Kortom kan het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees voor vervolging niet afgeleid worden uit de verklaringen die u aflegt over de periode na uw vertrek uit Afghanistan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van uw neefs verblijfstitel in het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier, groene map, document 4), tonen hoogstens zijn nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS.

De kopieën van de documenten in verband met het werk van uw vader en neef (zie administratief dossier, groene map, documenten nr. 2, 3 en 5) werden hierboven reeds besproken. Ze volstaan verder niet op zichzelf om de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw neef en vader hun werkzaamheden te herstellen. Uit deze documenten kan bovendien niets worden afgeleid over de voorgehouden problemen die uw neef of vader zouden hebben meegemaakt in verband met hun beroepen. Verder zijn de verklaringen over uw vader en neef hun documenten ook inconsistent. U verklaart dat de taliban alle documenten meenamen uit uw huis, toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p.3). Dan stelt u echter dat sommige documenten overbleven (CGVS, p. 3 en 22). Deze verklaringen zijn op zichzelf niet eensluidend. Bovendien verklaart u dat de taliban in 2022 al jullie bezittingen vernielden (CGVS, p. 6, 20 en 22). Dit maakt het des te opmerkelijker dat u meerdere documenten kan neerleggen in verband met de werkzaamheden van uw vader en neef. Deze twee vaststellingen roepen ernstige vragen op betreffende de authenticiteit van deze door u neergelegde documenten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit de foto's van uw neef, T.M. (...), en uw jong neefje hun verwondingen blijkt niet dat de persoon op de foto's daadwerkelijk uw neef of jong neefje is (zie administratief dossier, groene map, documenten 6-7). De

voorgehouden problemen kunnen er tevens niet uit worden afgeleid, gezien uit dergelijke foto's niet opgemaakt kan worden op welke manier deze verwondingen werden opgelopen en of er een eventueel verband is met de door u beweerde vluchtmotieven. Verder hebben privéfoto's geen bewijswaarde, omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden.

De kopieën van uw documenten in verband met uw schoolopleidingen in België en uw loonbrieven van uw werk in België en omtrent uw sportieve activiteiten in België (zie administratief dossier, groene map, documenten 8, 9 en 10) hebben geen betrekking op uw persoonlijke vrees voor vervolging in Afghanistan, en volstaan evenmin om te kunnen spreken van verwestering (zie onder).

Ten slotte, legt u een kopie van een dreigbrief van de taliban neer (zie administratief dossier, groene map, document 1). U hebt deze echter niet vermeld bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2022), noch wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd alle redenen tot vertrek te vertellen (CGVS, p.14). U zegt tijdens het onderhoud wel dat de taliban een dreigbrief zond naar uw vader of hij werkte met de Amerikanen of niet (CGVS, p.17). Wanneer doorgevraagd blijkt dat dit niet in een brief maar persoonlijk door een talib werd gevraagd (CGVS, p.17). Het is zeer opmerkelijk dat u een document voorlegt, maar het niet plaatst in het relaas over uw vluchtmotieven. Bovendien wordt in deze brief de inhoud van de contract tussen het bedrijf A.T. (...) en de Amerikanen wederom anders beschreven. De brief leest: uw vader werkt in het Taj bedrijf waar hij reserveonderdelen koopt van de Amerikanen en het nationaal leger en deze verkoopt (zie administratief dossier, groene map, document 1, vertaling). Het feit dat dit opnieuw een andere invulling is van de contracten tussen uw neef en vader en de Amerikanen, holt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover alleen maar verder uit. Deze brief is dan ook allerminst bij machte uw verklaringen te ondersteunen, integendeel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Ingevolge voormelde vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het vermeende profiel van verzoekers vader en neef en het voorgehouden vluchtrelaas.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.8.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.8.1.4. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat gewezen dient te worden op verzoekers misleidende verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd, waarover concreet wordt gemotiveerd: "Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. U geeft zelf aan bij binnenkomst in België 16,6 jaar te zijn (VIB 14/12/2021). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 24 december 2021 – meer dan een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat uw leeftijd minstens 23,0 jaar is. Tijdens uw gehoor op het CGVS houdt u bovendien vast aan uw initieel verklaarde leeftijd. U stelt niet te geloven in de leeftijdstest en de leeftijd van op uw taskara te hebben (CGVS, p.3), zijnde achttien op het moment van het onderhoud, terwijl u volgens het leeftijdsonderzoek intussen minstens 25 jaar zou zijn. Hieruit blijkt dat u de Belgische asielautoriteiten tracht te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. U geeft het CGVS immers geen zicht op een periode in uw leven van zo'n zeven jaar. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd,

achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.”, betoogt verzoeker dat er vele onderbouwde wetenschappelijke kritieken zijn op het uitgevoerde leeftijdsonderzoek.

De Raad wijst erop dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de adjunct-commissaris zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Waar verzoeker betoogt dat het CGVS hem beschuldigt dat hij aan de Belgische autoriteiten bewust onwaarachtige verklaringen zou hebben afgelegd en de Belgische instanties zou hebben trachten te misleiden en dit omwille van de leeftijd die hij heeft verklaard, dat niets minder waar is, dat hij zich daarom ook heeft onderworpen aan een leeftijdsonderzoek, wijst de Raad erop dat uit het loutere feit dat verzoeker zich heeft onderworpen aan een leeftijdsonderzoek, geenszins kan afgeleid worden dat verzoeker wel degelijk waarachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd.

Verzoeker stelt dat hij steeds heeft verwezen naar zijn taskara voor zijn leeftijd, wat verweerder in de bestreden beslissing erkent. Verzoeker betoogt dat de inhoud van zijn taskara overeenkomt met hetgeen hij heeft verklaard voor de Belgische instanties, doch dit is een loutere bewering daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn taskara zonk in het water (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4) en aldus niet kon worden voorgelegd. De inhoud van de taskara kan aldus niet worden nagegaan. Waar verzoeker stelt dat de leeftijd op de taskara geen op het moment van de geboorte geregistreerde leeftijd is, dat hij zich hiervan bewust is, doch dat het wel de leeftijd is die hij steeds heeft meegekregen en waarop hij zich ook altijd heeft gesteund, stelt de Raad vast dat verzoeker ook met dit betoog geen ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de taskara van verzoeker *in casu* niet werd voorgelegd zodat de inhoud van dit document niet kan worden nagegaan. Verder wijst de Raad erop dat het verschil tussen de door verzoeker naar voren geschoven leeftijd op het moment van zijn verzoek om internationale bescherming (16,6 jaar) en deze vastgesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij op 24 december 2021 (minstens 23 jaar) dermate significant is dat dit verschil niet louter kan worden verklaard door onwetendheid vanwege verzoeker en er hiermee wel degelijk afbreuk wordt gedaan aan verzoekers algemene geloofwaardigheid, zoals verweerder in de bestreden beslissing stelt. Verzoekers betoog dat hij begrijpt dat er voor de officiële registraties in België van dit leeftijdsonderzoek wordt uitgegaan maar dat dit niet betekent dat hetgeen aan hem heel zijn leven werd verteld in elk geval onwaar is, laat staan dat hij de Belgische instanties bewust zou hebben trachten te misleiden, doet aan voornoemde vaststelling geen afbreuk.

4.8.1.5. Betreffende het motief dat verzoeker een uiterst beperkte kennis heeft omtrent het beroep van zijn vader, stelt verzoeker vooreerst dat hij nooit heeft verklaard dat het de regio Pul-e-Khomri betrof, dat hij heeft verklaard dat het Pol-i-Ckarkhi betrof, welke wel in de regio van Kabul is gelegen. Dit strookt echter niet met de inhoud van de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, waaruit blijkt dat hij verklaarde dat het een groot korps in Kabul betrof, in de regio van Pul-e-Khomri (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Verzoeker beweert dat het duidelijk een vergissing betreft maar maakt dit door louter te stellen dat het niet kan ontkend worden dat beide streken erg op elkaar lijken en aldus een mogelijke vergissing van de tolk niet onaannemelijk is, geenszins concreet aannemelijk. Verder beperkt verzoeker zich tot het naar voren schuiven van een aantal hypothesen, met name dat de tolk het mis begrepen kan hebben of dat het aan de fonetische uitspraak van de tolk die naar het Engels vertaalde lag, zonder te stellen dat deze hypothesen zich effectief voordeden. Zelfs indien kan aangenomen worden dat een dergelijke hypothese zich voordeed, gaat verzoeker eraan voorbij dat zijn advocaat, naar aanleiding van verzoekers aanvraag om een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud van 4 mei 2023, per brief van 8 mei 2023 een dergelijke kopie heeft ontvangen en tevens werd gewezen op de mogelijkheid opmerkingen te formuleren over voornoemde notities van verzoekers persoonlijk onderhoud en dat in diezelfde brief door het CGVS werd gesteld dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking het CGVS heeft bereikt. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker of zijn advocaat opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud heeft geformuleerd.

Verzoeker betoogt verder dat hij erkent dat zijn kennis op bepaalde vragen beperkt was doch dat het CGVS voorbij gaat aan de specifieke situatie waarin hij zich bevindt, dat hij toen jong was en toen niet alles wist, dat zijn kennis op dat moment al beperkt was, dat nu jaren later en na opgelopen trauma's en zijn psychische situatie, hij ook vaststelt dat zijn geheugen hem in de steek laat, dat hij zich zelfs bepaalde aspecten van zijn reis naar België niet meer herinnert.

De Raad benadrukt dat de werkzaamheden van verzoekers vader, waaruit de vermeende vervolgingsfeiten voortvloeien, de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid omwille van de werkzaamheden van zijn vader in Afghanistan en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Daarnaast kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan, met name de tewerkstelling van zijn vader. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker, die nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de werkzaamheden van zijn vader.

Verweerder heeft op goede gronden in de bestreden beslissing gesteld dat er een gebrek is aan kennis over de basisaspecten in verband met de job van verzoekers vader, wat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de job van zijn vader ondermijnt, dat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker enige kennis heeft over het voorgehouden werk van zijn vader en in staat is om te antwoorden op een aantal essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van zijn vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren, dat rekening houdend met het belang van het profiel van zijn vader, dat aan de basis zou liggen van zijn vrees ten aanzien van de taliban, zijn jonge leeftijd geen afdoende verklaring vormt voor de lacunes in zijn kennis, dat zijn vader hen niets vertelde omdat hij bang was dat zij het buiten het huis zouden zeggen, geen verklaring kan zijn voor zijn algemene onwetendheid, gezien zijn werkzaamheden volgens verzoeker de aanleiding zijn van zijn problemen, waarbij de Raad nog herhaalt dat niet blijkt dat verzoeker een ernstige poging heeft ondernomen om informatie omtrent zijn problemen en de oorsprong ervan, te verkrijgen van zijn familieleden waarmee hij nog contact heeft. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen op het CGVS, met name dat hij toen jong was en niet alles wist en dat zijn kennis op dat moment beperkt was, slaagt verzoeker er niet in om voornoemde motieven te weerleggen of er een ander licht op te werpen. Waar verzoeker betoogt dat nu jaren later en na opgelopen trauma's en zijn psychische situatie, hij ook vaststelt dat zijn geheugen hem in de steek laat, dat hij zich zelfs bepaalde aspecten van zijn reis naar België niet meer herinnert, merkt de Raad vooreerst op dat hij geen enkel stuk bijbrengt ter adstructie van zijn trauma's en psychische situatie, laat staat wat de invloed ervan is op zijn verklaringen. Bovendien heeft verzoeker of zijn raadsman doorheen de procedure op geen enkel moment melding gemaakt van verzoekers onvermogen om deel te nemen aan onderhavige procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van een (voorgehouden) trauma, zodat ook dit betoog geen ander licht werpt op voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat de vraag omtrent het loon van zijn vader onredelijk is, dat zijn vader verschillende contracten op eenzelfde moment had, dat hij bovendien niet voor zijn vader werkte, dat het dan ook onredelijk is van het CGVS om te verwachten dat hij hierop kan antwoorden. Daargelaten de vraag of de vraagstelling omtrent het loon van verzoekers vader onredelijk is, slaagt verzoeker er met voornoemd betoog niet in om de overige pertinente vaststellingen van verweerder in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker een gebrek aan kennis heeft over de basisaspecten in verband met de job van zijn vader, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de job van zijn vader ondermijnt, te weerleggen of er een ander licht op te werpen. Deze overige vaststellingen volstaan om te besluiten tot een gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker.

Met het betoog dat hij ook niets heeft gezegd over het bedrijf Khursheed Jalal Company omdat hij dit bedrijf niet kende, dat hij wist dat zijn vader chauffeur was en dat hij werkte voor de overheid, dat hoewel hij niet op de hoogte was van het bedrijf, de kern van zijn relaas wel hetzelfde blijft, of hij nu rechtstreeks werkte voor de overheid of via een bedrijf, slaagt verzoeker er niet in om een ander licht te werpen op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat hij deze bedrijfsnaam niet heeft vermeld gedurende het hele onderhoud. Immers heeft verzoeker zelf het document neergelegd waaruit blijkt dat het voertuig van zijn vader gerelateerd is aan 'Khursheed Jalal Company'. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek, waaronder de documenten die hij in dit verband voorlegt.

Verzoeker stelt dat het stuk waarnaar het CGVS verwijst om aan te tonen dat hij onwaarheden zou vertellen, blijkbaar niet correct werd vertaald door de tolk die werkt voor het CGVS, dat hij het nodige heeft gedaan om deze te laten vertalen door een tolk en hiervoor verwijst naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, dat hierin niet 111de sectie van Kabul staat zoals het CGVS of althans de tolk van het CGVS voorhoudt, dat in de vertaling niet staat te lezen sectie of corps (stuk 3) maar wel 'brigade 111', dat het ook dit woord is dat hij steeds heeft verklaard en dat blijkbaar door de tolk werd vertaald naar corps en daarna naar sectie, dat het in elk geval dus 'brigade 111' betreft, dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat de vertaling niet correct gebeurde door de tolk die werkte voor het CGVS en dat het hem ook niet kwalijk genomen kan worden dat hij de woorden naar dewelke werd vertaald, niet kende, maar levert met dit betoog kritiek op het overtollig motief dat het document "*Letter of permission of cargo vehicles*" leest dat verzoekers vader werkzaam was voor de 111de sectie van Kabul, niet het 111ste Corps, wat wederom zijn geloofwaardigheid omtrent zijn vaders beroep als chauffeur bij het nationaal leger uitholt. Immers zijn de overige overwegingen in de bestreden beslissing voldoende determinerend om de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker een uiterst beperkte kennis heeft omtrent het beroep van zijn vader en dat dit gebrek aan kennis over basisaspecten in verband met de job van zijn vader de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de job van zijn vader ondermijnt, te schragen. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Betreffende het bij zijn aanvullende nota van 4 maart 2024 gevoegde stuk "vergunning vader en vertaling" en zijn betoog dat zijn moeder hem dit document bezorgd heeft, dat hij hiervan evenwel geen origineel heeft maar wel een vertaling, dat uit deze vergunning van 11 december 2011 andermaal blijkt dat het gaat om de regio Pol-i-Charki, stelt de Raad vast dat ook dit stuk de appreciatie van verweerder dat geen geloof kan worden gehecht aan het beroep van zijn vader niet kan ombuigen. Het betreft immers een kopie, waarvan de bewijswaarde relatief is aangezien de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 2: CEDOCA, *COI Focus, AFGHANISTAN. Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021 (update)).

4.8.1.6. Betreffende de motivering over de samenwerking tussen zijn vader en neef T.M. en de documenten, betoogt verzoeker dat hij erkent dat zijn kennis op bepaalde vragen beperkt was doch dat het CGVS opnieuw voorbij gaat aan de specifieke situatie waarin hij zich bevindt, dat hij toen jong was en niet alles wist, dat zijn kennis op dat moment al beperkt was, dat nu jaren later en na opgelopen trauma's en zijn psychische situatie, hij ook vaststelt dat zijn geheugen hem in de steek laat.

De Raad benadrukt dat de contracten van verzoekers vader en neef met de Amerikanen, waaruit de vermeende vervolgingsfeiten onder meer voortvloeien, de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid omwille van de contracten van zijn vader en neef met de Amerikanen in Afghanistan en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat hij toen jong was en niet alles wist, dat zijn kennis op dat moment beperkt was, dat hij ook niet naar het werk van zijn vader is gegaan en ook niet naar het werk van zijn neef in Kabul, verklaart geenszins waarom hij zich na zijn vertrek uit het land van herkomst en ter voorbereiding op zijn procedure internationale bescherming niet verder hierover zou hebben bevraagd bij zijn familie, met wie hij nog steeds contact onderhoudt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan, met name de contracten van zijn vader en neef met de Amerikanen. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent voornoemde contracten.

Waar verzoeker betoogt dat nu jaren later en na opgelopen trauma's en zijn psychische situatie, hij ook vaststelt dat zijn geheugen hem in de steek laat, herhaalt de Raad vooreerst dat hij geen enkel stuk bijbrengt ter adstructie van zijn trauma's en psychische situatie, laat staat wat de invloed ervan is op zijn verklaringen. Bovendien heeft verzoeker of zijn raadsman doorheen de procedure op geen enkel moment melding gemaakt van verzoekers onvermogen om deel te nemen aan de onderhavige procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van een (voorgehouden) trauma, zodat dit betoog geen ander licht werpt op voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat wanneer zijn vader thuiskwam en hij gesprekken had met iemand, de kinderen niet aanwezig mochten zijn, dat de kinderen dan te horen kregen dat ze nog jong zijn en dus niet werden betrokken, beperkt hij zich tot het volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen op het CGVS. Hij slaagt er met dit betoog niet in om de pertinente vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker stelt dat hij, wat de inhoud van de contracten betreft, onderlijnt dat hij niet kan lezen en niet wist wat erin stond, dat hij de documenten heeft ontvangen via zijn moeder via WhatsApp en de documenten heeft besproken met een vriend die de documenten heeft uitgelegd, doch te beperkt heeft uitgelegd blijkt naderhand, dat hij zijn best heeft gedaan om de inhoud van de documenten te kennen en ook te goeder trouw was dat zijn vriend de volledige documenten had toegelicht, dat hem dit niet kwalijk mag worden genomen, zeker gezien hij zelf niet kan lezen en hiervoor afhankelijk was van derden.

Zelfs indien zou aangenomen worden dat verzoeker niet kan lezen – hetgeen in strijd is met hetgeen hij eerder verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, met name dat hij in Afghanistan vier jaar naar school is geweest, dat hij 'normaal' kan lezen en schrijven, dat hij zijn problemen kan oplossen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5) – en niet wist wat er in de contracten stond, dat hij de documenten heeft besproken met een vriend die de documenten heeft uitgelegd, doch te beperkt heeft uitgelegd, blijft de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing overeind dat indien zijn vader en neef daadwerkelijk werkzaam waren voor de Amerikanen, verwacht kan worden dat zijn familie zich toch meer zou informeren over wat deze contracten inhielden, zeker wanneer zijn vader of zijn neef op vakantie kwamen in zijn huis en hij en zijn familieleden vervolgd werden omwille van deze werkzaamheden. Nu verzoeker stelt dat hij de contracten via zijn moeder heeft ontvangen via WhatsApp, kwam het hem toe haar daarover te bevragen. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming, het weze herhaald, redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan, met name de tewerkstelling van zijn vader en de contracten van zijn vader en neef met de Amerikanen. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de contracten die zijn vader en neef met de Amerikanen sloten. Verweerder kon dan ook geheel terecht wijzen op een uiterst beperkte kennis omtrent de samenwerking van zijn vader en zijn neef met de Amerikanen.

Verder blijkt uit de overige motieven niet, in tegenstelling tot wat verzoeker doet uitschijnen, dat verweerder hem kwalijk neemt de documenten niet volledig te kennen. Er wordt echter op goede gronden in de bestreden beslissing gesteld: *"U legt verschillende documenten en contracten neer die de samenwerking van uw neef en vader met de Amerikanen moeten staven (zie administratief dossier, groene map, document 5). Ze volstaan niet op zichzelf om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen (zie onder). Meer nog, op twee documenten staat te lezen dat het bedrijf A.T. (...) Construction Company heette in 2013. Wanneer u dergelijk document getoond wordt, kan u zich plots ook herinneren dat ze aan 'constructie dingen' deden voor de Amerikanen (CGVS, p.22). Verder weet u niets, omdat uw vader het u niet zei wegens uw jonge leeftijd (CGVS, p.22). Dit verweer overtuigt niet. Gevraagd waarom u het woord 'constructie' nog niet eerder in het onderhoud in de mond nam, antwoordt u dat het betekent dat ze alles doen met de Amerikanen, alle soorten contracten (CGVS, p.22). Met dit antwoord ontwijkt u de vraag. Gevraagd waarom u eerder andere soorten contracten benoemde en nu constructie antwoordt, stelt u dat uw vader en neef deden wat de Amerikanen hen vroegen, zijnde transport en constructie (CGVS, p.22-23). Nogmaals gevraagd waarom u het voorbeeld 'constructie' nog niet eerder gaf, geeft u toe dat u nu zelfs niet weet wat uw vader en neef samen deden, aangezien u te jong was toen. U vermoedde dat ze constructie deden. U weet echter niet wat constructie betekent (CGVS, p.23). Het ondermijnt compleet uw geloofwaardigheid omtrent uw vader en neef hun samenwerking met de Amerikanen dat u op het einde van het onderhoud vermoedde dat ze constructie opdrachten deden, terwijl u het eerder niet vermeldde. Bovendien doet dit antwoord vermoeden dat u uw antwoorden ad hoc aanpast, aangezien u slechts na het zien van het document met de woorden A.T. (...) Construction Company erop 'constructie' als voorbeeld van de contracten kan geven. Het feit dat u dit niet eerder opbracht tijdens het persoonlijk onderhoud en hiervoor geen goede reden kan geven, maar wel de vele documenten die u schijnbaar deels kan lezen, neerlegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid des te meer. Hierdoor is het bovendien des te opmerkelijker dat u van vele andere zaken, die tevens worden aangegeven op de documenten van uw vader, dan weer geen weet blijkt te hebben. Daarenboven stellen deze twee eerder vernoemde documenten dat het bedrijf A.T. (...) Construction Company in februari en oktober 2013 een contract had om aan trash collection te doen (zie administratief dossier, groene map, document 5). Hierover hebt u tijdens het onderhoud evenmin iets gezegd. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u het niet weet en dat ze een auto hadden (CGVS, p.23). Dit is geen verschoning voor het vastgestelde. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u een certificaat neerlegt (zie administratief dossier, groene map, document 3) op naam van uw neef, T.M. (...), waarop staat te lezen dat hij op 20/05/2006 werd bedankt voor zijn diensten als tolk voor de U.S. Advisor bij het 201st Corps van het Afghaans Nationaal Leger. U vermeldt echter op geen enkel moment tijdens het gehoor dat uw neef, T.M. (...), ooit als tolk werkzaam was voor de Amerikanen. Geconfronteerd met deze informatie, verklaart u dat u niets weet (CGVS, p.23). U weet niet wat uw neef en vader deden. Ze zeiden u niets (CGVS, p.23). Dit is wederom geen verschoning voor het vastgestelde, wat uw geloofwaardigheid over uw vader en neef hun werkzaamheden voor een zoveelste keer onderuit haalt. Aangezien u in 2006 ongeveer acht jaar oud was volgens het in België afgenomen leeftijdsonderzoek en in 2013 vijftien jaar oud was, kan verwacht worden dat u minstens op de hoogte was*

van de werkzaamheden van uw neef en vader in die tijd. Dat uw neef en vader dit u niet vertelden (zie boven), kan geen uitklaring zijn voor uw absolute onwetendheid, gezien hun werkzaamheden volgens u de aanleiding zijn van hun en uw problemen (zie ook boven)." Door ter gelegenheid van zijn verzoekschrift plots te beweren dat hij niet kan lezen en te stellen dat hij de documenten heeft besproken met een vriend die de documenten te beperkt heeft uitgelegd maar dat hij te goeder trouw was, slaagt verzoeker er niet in om een ander licht te werpen op voornoemde motieven.

4.8.1.7. Betreffende de motieven over de aanval op zijn neef, betoogt verzoeker dat zijn neef gewond was geraakt, waardoor hij het sneller heeft vernomen van de dorpingen juist ook omdat de plaats van het incident niet ver van het dorp zelf gelegen was, dat hij niet begrijpt waarom dit niet aannemelijk zou zijn.

Met het betoog waarmee verzoeker tracht aannemelijk te maken dat hij het nieuws dat zijn neef gewond was geraakt 'eerder' had vernomen van de dorpingen dan van zijn neef zelf, slaagt verzoeker er geenszins in om een ander licht te werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers neef verzoekers familie en vader niet op de hoogte stelde van de aanval om hen allen te waarschuwen, dat gezien deze neef na de aanval nog in staat bleek terug te rijden naar Kabul, verwacht kan worden dat hij ook nog in staat zou zijn verzoekers familie, voor wie dit nieuws bijzonder relevant was, op de hoogte te brengen. Er blijkt immers niet dat zijn neef zijn familie en vader ooit op de hoogte heeft gebracht van de aanval.

4.8.1.8. Betreffende zijn verklaringen over de problemen van zijn vader betoogt verzoeker vooreerst dat hij hetgeen hij heeft gehoord en zich nog herinnerde verteld heeft tijdens het persoonlijk onderhoud, dat zijn vader vertelde dat hij alles ontkende, dat hij ook aanwezig was in een andere kamer met de andere kinderen waardoor hij het gesprek niet kon volgen, maar dat hij hetgeen hij heeft gehoord, heeft verteld. Met dit betoog slaagt verzoeker er niet in om het motief in de bestreden beslissing dat hij hoorde dat zijn vader met zijn moeder over het incident – waarbij verzoekers vader overdag werd aangesproken bij zijn huis door een talib, die hem verzocht mee te gaan naar de taliban commandant en waarna zijn vader diezelfde avond reeds terugkeerde – sprak, dat er dan ook verwacht kan worden dat hij probeerde om via haar meer informatie te verkrijgen over dit incident, dat er van een verzoeker om internationale bescherming immers verwacht kan worden vragen te hebben gesteld over de kern van het asielrelaas, te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

Waar verzoeker, betreffende het motief dat verzoeker over het feit dat zijn vader nog enkele dagen thuis bleef tot hij terugkeerde naar Kabul inconsistente verklaringen aflegt, stelt dat zijn vader inderdaad enkele dagen is thuisgebleven voor hij terugkeerde naar Kabul, dat het een periode van vier à vijf dagen betreft, dat hij geen andere tijdsperiode heeft verklaard, beperkt hij zich in wezen tot het volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen. De Raad benadrukt dat de bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het ontkennen van een andere afgelegde verklaring geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken of te herstellen.

Waar verzoeker, met betrekking tot de motieven over de route die zijn vader nam, stelt dat zijn vader daarin geen keuze had gezien er maar één route is die de vader kon nemen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins toelicht of staft met enig bewijsstuk. Hij slaagt er dan ook niet in om een ander licht te werpen op de vaststelling in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat zijn vader terugkeert via dezelfde route, zijnde de Qurghal regio, als waar zijn handelspartner werd beschoten. Bovendien weerlegt verzoeker met zijn betoog geenszins de pertinente vaststelling dat het uiterst treffend is dat zijn vader meerdere keren terugkeerde naar het dorp nadat de neef, tevens zijn handelspartner, is beschoten geweest bij een terugkeer van Kabul, door de taliban wegens verdenkingen van banden met de overheid, gezien verzoekers vader wist dat de taliban dezelfde vermoedens betreffende hem hadden.

Wat het motief betreft dat het treffend is dat hij de naam van de dorping niet meer weet gezien het diens stem is die hij soms hoort in de nachtmerries en dat dit ook maakt dat hij aanwezig was op het moment dat deze persoon thuis kwam vertellen wat er mijn zijn vader gebeurd was, wat tegenstrijdig is met zijn verklaring dat hij toen in de madrassa was, stelt verzoeker dat hij de stem van de dorping kent omdat deze eerst naar huis was gegaan om het te vertellen en daarna naar de madrassa is gekomen om het ook aan hem te vertellen. Hij levert met dit betoog kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat luidt als volgt: *"De bewuste dorping kwam diezelfde dag nog naar uw huis om te vertellen dat de taliban uw vader meenamen (CGVS, p. 19). De naam van de dorping kan u zich niet meer herinneren, wat treffend is aangezien het zijn stem is die u soms hoort in uw nachtmerries (CGVS, p. 3 en 19). Dit laatste maakt ook dat u aanwezig diende geweest te zijn toen hij bij uw huis kwam vertellen wat er gebeurd was met uw vader, wat tegenstrijdig is met de informatie die u bij de DVZ gaf, namelijk dat u toen bij de madrassa was (DVZ, Vragenlijst CGVS, 27/04/2021)."* Dit betreft een overtollig motief. Immers zijn de overige overwegingen in de bestreden beslissing, waar ook gewezen wordt op verschillende tegenstrijdigheden, voldoende determinerend om de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over de problemen van zijn vader uiterst

vaag en onwaarschijnlijk zijn, wat zijn persoonlijke problemen die eruit voortvloeien ook ongeloofwaardig maken, te schragen. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Waar verzoeker, betreffende zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn familie die plaatsvonden na zijn vertrek, betoogt dat de taliban een tweede maal, op 9 december 2022, naar het huis zijn gekomen, dat de taliban op zoek zijn naar personen die voor de overheid werkten en ze deze personen dan gaan arresteren of de huizen van deze personen dan gaan bezoeken, dat het voor de taliban niet belangrijk is dat dit uiteindelijk 1,5 jaar later gebeurt, dat er immers een dreigbrief werd verzonden waaraan geen gehoor was gegeven, dat de dreigbrief één à twee maanden voor 9 december 2022 is toegekomen, merkt de Raad op dat voornoemde dreigbrief, die zich in het rechtsplegingsdossier (administratief dossier, map Documenten, stuk 1) bevindt, ongedateerd is. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook niet toegelicht dat zijn familie na zijn vertrek en specifiek in oktober of november 2022 een dreigbrief zou hebben ontvangen. Met zijn overig betoog beperkt verzoeker zich tot het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris, wat bezwaarlijk een dienstig verweer vormt. Verweerder heeft op goede gronden gesteld dat het allerminst aannemelijk is dat de taliban geen daden uitvoerden gericht op zijn familie voor een periode van anderhalf jaar, zoals verzoeker zelf verklaart, en dan plots weer wel, dat dit des te opmerkelijker is aangezien de machtsovername in augustus 2021 gebeurde, dat alle macht in de handen van de taliban viel, dat zij bijgevolg hun gang konden gaan zonder enige consequenties, dat ze desondanks nog tot december 2022 wachtten om verzoekers familie verder te viseren, niet kan overtuigen dat verzoeker of zijn familie daadwerkelijk door hen geviséerd zou worden, integendeel, dat dit ook de reden is waarom het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoekers familie na dit incident niet meer hebben aangesproken of lastiggevallén. Met het betoog dat zijn familie ook niet meer in het dorp woont, dat de familie nu bij zijn zus in Sanzai woont, dat verzoeker zijn vader niet meer kan contacteren over de inhoud van de dreigbrief en andere activiteiten die er zouden zijn geweest, gezien deze er niet meer is, slaagt verzoeker er niet in om voornoemde motieven te weerleggen of er een ander licht op te werpen. Immers het loutere feit dat zijn familie niet meer in het dorp woont, toont niet aan dat de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn familie na zijn vertrek, zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Door louter te stellen dat hij zijn vader niet meer kan contacteren over de inhoud van de dreigbrief en andere activiteiten die er zouden zijn geweest, weerlegt hij geenszins de vaststelling dat de dreigbrief, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, ongedateerd is en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook niet heeft toegelicht dat zijn familie na zijn vertrek en specifiek in oktober of november 2022 een dreigbrief zou hebben ontvangen.

Door louter te stellen dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke situatie, slaagt verzoeker er evenmin in om een ander licht te werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat en waarom hij de problemen die zijn vader zou gekend hebben niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat er redelijkerwijze mocht van uitgegaan worden dat hij over voldoende informatie beschikte gezien hij over niet meer informatie kon beschikken en gezien zijn specifieke situatie, kan hij niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan, met name de tewerkstelling van zijn vader. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker, die nog steeds contact heeft met onder meer zijn moeder in Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de problemen die zijn vader door zijn werkzaamheden ondervond, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud nochtans verklaarde dat zijn vader hierover met zijn moeder sprak (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17) en zij aldus wat duiding kon verschaffen.

4.8.1.9. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vermeende profiel van verzoekers vader en neef, noch aan verzoekers problemen met de taliban die daaruit volgen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.8.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Verzoeker betoogt dat de interpretatie van de Islam een belangrijk element is net als het niet eens zijn met de strikte interpretatie van de Islam door de taliban of het niet praktiseren van de Islam overeenkomstig deze strikte en extreme toepassing van de regels van de Islam of minstens dat die schijn aanwezig is, dat voor de taliban het immers voldoende is om een persoon te viseren als deze persoon als verwesterd zou kunnen worden beschouwd.

4.8.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een 'mahram'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.8.2.3. Verzoeker stelt dat hij voldoende concrete elementen heeft bijgebracht en dat zijn verklaringen duidelijk en voldoende concreet zijn, dat het CGVS redelijk moet blijven bij de beoordeling van de antwoorden die hij gaf en rekening moet houden met de specifieke elementen van zijn persoon en de omstandigheden waarin hij zich bevond om te oordelen of er een reëel risico is, dat er duidelijk niet op algemene wijze werd verwezen naar een verblijf in Europa, dat er een volledig beeld wordt geschapen en een geheel van concrete elementen samen met het verblijf, dat het ene niet los kan worden gezien van het andere, dat hij de taliban vreest en dat deze vrees onder meer reëel is omwille van de verwestering, om als ongelovige, verrader... te worden beschouwd, dat omwille van het geheel van deze elementen (verblijf in het Westen voor geruime tijd, overname van de normen en waarden van het Westen, zijn levenswijze, zijn tatoeage...) er een beschermingsstatuut moet worden toegekend, dat deze elementen allemaal voldoende concreet zijn en het CGVS hier dan ook rekening mee dient te houden, dat indien het CGVS hieromtrent bijkomende informatie wou of verwachtte, het deze vraag eenvoudig, duidelijk en uitdrukkelijk aan hem had

kunnen stellen, dat het onredelijk en onaanvaardbaar is om alle verantwoordelijkheid in zijn schoenen te schuiven, dat het CGVS tevens zijn verplichtingen heeft, dat indien het CGVS over bepaalde zaken onvoldoende informatie had, hij dan minstens een vraag aan hem had moeten stellen, dat het CGVS zijn samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit essentieel is in het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming.

Met zijn betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gevraagd of er andere redenen zijn waarom hij niet naar Afghanistan kan terugkeren, waarop hij toelichtte dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij hier naar school gaat, een vriendin heeft, een tatoeage in Iran nam, hier alcohol kan drinken wat daar niet kan, en hier kan sporten, wat niet mag van de taliban (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14). Op grond van voornoemde verklaring werd hem vervolgens specifiek gevraagd of zijn tattoo iets voor hem betekent, of hij zijn familie over zijn tattoo vertelde, of hij nog andere tatoeages heeft, waarom hij koos om de tattoo op een redelijk zichtbare plek, met name zijn arm, te zetten, of hij er niet aan dacht wanneer iemand Afghaans het zou zien en waarom zijn vriendin, alcohol en sporten een probleem zouden zijn als hij zou terugkeren naar Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 23). Aldus blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, dat verweerder verzoeker wel degelijk heeft bevraagd over de zaken waarover hij onvoldoende informatie meende te hebben. Tot slot werd verzoeker gevraagd of hij alles heeft kunnen vertellen wat hij wou vertellen, waarop hij bevestigend antwoordde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 24). Zodoende werd verzoeker ruim de kans geboden om de vermeende vrees wegens (gepercipieerde) verwestering concreet toe te lichten.

In tegenstelling wat verzoeker lijkt voor te houden heeft verweerder met de door hem naar voren gebrachte concrete elementen wel degelijk rekening gehouden en hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“Verder, stelt u dat u verwesterd bent omdat u in België naar school gaat, werkt, een vriendin heeft, een tatoeage liet zetten in Iran, hier kan sporten en alcohol kan drinken (CGVS, p. 14 en 23). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw tatoeage en uw activiteiten deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Gevraagd of de tatoeage op uw bovenarm iets betekent voor u, antwoordt u dat u dronken was en dat uw vriend u overtuigde om hem een tattoo te laten plaatsen. U weet niets over de betekenis van de tattoo (CGVS, p.23).

U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Dat u een tatoeage hebt, dient evenmin als dermate problematisch te worden aanzien dat u vervolging riskeert door de taliban bij terugkeer. Zo stelt de tatoeage op uw bovenarm geen uitgesproken westerse idealen of religieuze symbolen voor. Immers, de tatoeage betreft een tekening van een mes. Daarnaast blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u moslim en soenniet bent (CGVS, p.5) en dus een gelijkaardig geloof deelt met de taliban en de meerderheid van de Afghaanse bevolking. U overtuigt niet dat u door deze tatoeage bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd of anti-taliban. Daarenboven beschikt u over de mogelijkheid om uw tatoeage in het Afghaanse openbare leven te bedekken met de nodige kledij, wat op zich geen inbreuk vormt op een fundamenteel grondrecht. Hierbij kan gewezen worden op de voorschriften inzake klederdracht door de taliban. Zij staan immers een traditionele klederdracht voor die lichaamsdelen bedekt houdt. Tevens kan worden aangestipt dat er diverse mogelijkheden bestaan om tatoeages te laten verwijderen. Hieromtrent dient nogmaals benadrukt te worden dat u zelf niet kon overtuigen dat deze tattoo een bepaalde betekenis voor u zou hebben (zie boven). Door middel van deze tatoeage heeft u geenszins aangetoond dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Dat u zich in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit. (...)

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Aldus werd met verzoekers vrees bij een terugkeer omwille van een (toegeschreven) verwestering in de bestreden beslissing terdege rekening gehouden. Van een schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van verweerder is geen sprake.

Waar verzoeker in dit verband nog stelt dat het CGVS rekening moet houden met de specifieke elementen van zijn persoon en de omstandigheden waarin hij zich bevond om alzo te oordelen of er al of niet een reëel risico is, slaagt hij er niet in om een ander licht te werpen op voornoemde motieven.

4.8.2.4. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij de taliban vreest en dat deze vrees onder meer reëel is omwille van de verwestering, om als ongelovige, verrader... te worden beschouwd, dat omwille van het geheel van deze elementen (verblijf in het Westen voor geruime tijd, overname van de normen en waarden van het Westen, zijn levenswijze, zijn tatoeage...) er een beschermingsstatuut moet worden toegekend, dat hij een specifiek profiel heeft waardoor er een reëel risico op vervolging zal zijn bij terugkeer.

Hij licht concreet toe dat hij niet gehandeld heeft conform de islamitische geloofsleer zoals zeer strikt geïnterpreteerd door de taliban, dat hij Afghanistan al meer dan twee jaar geleden verlaten heeft, meer specifiek in juli 2021, dat hij enkele maanden heeft gereisd om dan in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 14 december 2021, waardoor hij al bijna twee jaar in België verblijft, dat hij sindsdien dus in België verblijft en nog eerder in Europa was gearriveerd om België te bereiken en nog eerder vertrokken was uit Afghanistan, dat hij zich in deze periode goed heeft aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij en zich heeft aangepast aan de westerse normen en waarden, dat hij sinds zijn vertrek uit Afghanistan op een andere manier leeft en andere normen en waarden zich eigen heeft gemaakt, dat hij zich westers kleedt en voornamelijk een spijkerbroek draagt, dat hij hier vrienden van verschillende nationaliteiten heeft voor wie hij allemaal evenveel respect heeft en onder wie hij geen onderscheid maakt, dat hij ondertussen ook al goed Nederlands kan, dat hij alcohol drinkt en geen vijf keer per dag bidt, dat hij ook niet heeft meegedaan met de ramadan, dat hij een tatoeage heeft en dat het irrelevant is of deze een bepaalde betekenis heeft of niet omdat dit verboden is door de taliban, dat hierdoor onder andere de gebeden niet meer worden aanvaard, dat het volledig uit den boze is om een tatoeage te hebben, dat het feit dat hij drinkt ook juist wordt bevestigd door zijn verklaringen gezien hij deze heeft laten plaatsen toen hij dronken was, dat hij ook een vriendin heeft gehad in België, dat ze ondertussen wel uit elkaar zijn, dat hij al ongeveer twee jaar werkt in de fabriek V.F. te L. op de afdeling inpakken en een vast contract zou krijgen. Verzoeker betoogt dat een aanpassing aan de strikte interpretatie van de islamitische waarden en normen door de taliban voor hem, die in België is toegekomen als niet-begeleide minderjarige en ook al voor de machtsovername was vertrokken en dus die situatie ook niet heeft gekend, onmogelijk is.

In zijn aanvullende nota van 4 maart 2024 stelt verzoeker dat aangetoond wordt dat hij zich openstelt en actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijs in contact komt met de westerse liberale cultuur en westerse waarden en normen, dat hij toch nog een deel van zijn jongvolwassenheid, nog steeds een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongvolwassene die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, buiten Afghanistan heeft doorgebracht, dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via de lessen Nederlands, via het boksen, via het werk, via het verblijf in het centrum, via wedstrijden... waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgen en andere nationaliteiten, zich bewust en ook onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij door zijn specifiek profiel niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd, hetgeen hij verder concreet toelicht (zie *infra*). Verzoeker legt ter staving deelcertificaten Nederlandse taal, een lessenrooster, individuele rekeningen 2023 en 2024, twee tewerkstellingsattesten uitzendarbeid, een verklaring van een bokscub, een aansluitingsformulier boksen, certificaten boksen en foto's van het boksen neer.

4.8.2.5. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd.

In zijn aanvullende nota stelt verzoeker dat er niet kan voorbijgegaan worden aan het feit dat hij toch nog een deel van zijn jongvolwassenheid, nog steeds een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongvolwassene die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, buiten Afghanistan heeft doorgebracht. De Raad wijst er echter op dat verzoeker een volwassen man is die blijkens de beslissing van de dienst Voogdij van 24 december 2021 op dat ogenblik minstens 23 jaar oud was. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in juli 2021 en in België toegekomen in december 2021 (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Bij zijn vertrek uit Afghanistan en zijn aankomst in België was verzoeker minstens 22 jaar oud. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift wenst te laten uitschijnen, is hij dus niet in België toegekomen als niet-begeleide minderjarige.

Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en aldus tot minimum zijn 22 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij school liep tot de vierde graad lager onderwijs en 6 à 7 maanden naar de madrassa ging (verklaring DVZ, nr. 11; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker als jongvolwassene inmiddels 2 jaar en 5 maanden in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds december 2021, *in casu* iets minder dan 2,5 jaar, is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder bij zijn zus in Qala Wali woont (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog contact heeft met zijn familie via de gsm van zijn zus en de gsm van zijn vriend (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Ook kan vastgesteld worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij al ongeveer twee jaar werkt in de fabriek V.F. te L. op de afdeling inpakken en een vast contract zou krijgen en stelt in dit verband in zijn aanvullende nota dat de voorgelegde individuele rekeningen van de periode januari 2023 tot en met februari 2024 en de twee tewerkstellingsattesten uitzendarbeid met betrekking tot de jaren 2023 en 2024 aantonen dat hij reeds sinds 2023 werkt als productiearbeider, dat hij werkt in een kaasfabriek, dat hij twee dagen per week de kaasproducten inpakt in grotere dozen en de andere dagen bij de machines werkt, dat hij op deze manier ook zijn bijdrage levert aan de Belgische maatschappij en hij zich nog verder kan aanpassen aan de westerse waarden en normen, niet alleen door het werk zelf maar tevens door de sociale contacten die hij op de werkvloer maakt. Zelfs indien verzoeker kan gevolgd worden dat aangetoond wordt dat hij zich openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijs in contact komt met de westerse liberale cultuur en westerse normen en waarden, kan de Raad enkel vaststellen dat een tewerkstelling noch (sociale) contacten op de werkvloer aantonen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De voorgelegde stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker tevens op zijn tatoeage, waarover hij stelt dat het irrelevant is of deze een bepaalde betekenis heeft of niet omdat dit verboden is door de taliban, dat hierdoor onder andere de gebeden niet meer worden aanvaard, dat het volledig uit den boze is om een tatoeage te hebben, doch de Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonde dat hij op basis van deze tatoeage, vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Afghanistan. Uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA "*Afghanistan: Country Guidance*" van januari 2023 vermelde EASO COI: "*Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms*" van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans voor de machtsovername door de taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren

onder sommige groepen bestond. Dit hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. De Raad merkt evenwel op dat ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, ze desondanks aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en er geen sprake was van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Verzoeker, die stelt dat hij dronken was en een tattoo liet zetten, dat hij niets weet over de betekenis ervan (persoonlijk onderhoud CGVS, p.23), toont niet *in concreto* aan dat zijn tatoeage politiek of religieus geïnspireerd zou zijn. Verzoeker toont evenmin aan dat uit zijn tatoeage zal worden afgeleid dat hij deze zou hebben laten plaatsen uit een oprechte religieuze of politieke overtuiging. Verder kan ook niet blijken dat verzoekers tatoeage als een dermate integraal onderdeel van zijn identiteit kan worden beschouwd dat van hem niet zou kunnen verwacht worden dat hij deze zou laten verwijderen, noch dat hij niet in staat zou zijn om zich in geval van terugkeer naar Afghanistan aan te passen aan de heersende normen.

De Raad stelt vast dat verweerder in dit verband op goede gronden in bestreden beslissing heeft gesteld: *“U toont immers op geen enkele manier aan dat uw tatoeage en uw activiteiten deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. (...) Dat u een tatoeage hebt, dient evenmin als dermate problematisch te worden aanzien dat u vervolging riskeert door de taliban bij terugkeer. Zo stelt de tatoeage op uw bovenarm geen uitgesproken westerse idealen of religieuze symbolen voor. Immers, de tatoeage betreft een tekening van een mes. Daarnaast blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u moslim en soenniet bent (CGVS, p.5) en dus een gelijkaardig geloof deelt met de taliban en de meerderheid van de Afghaanse bevolking. U overtuigt niet dat u door deze tatoeage bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd of anti-taliban. Daarenboven beschikt u over de mogelijkheid om uw tatoeage in het Afghaanse openbare leven te bedekken met de nodige kledij, wat op zich geen inbreuk vormt op een fundamenteel grondrecht. Hierbij kan gewezen worden op de voorschriften inzake klederdracht door de taliban. Zij staan immers een traditionele klederdracht voor die lichaamsdelen bedekt houdt. Tevens kan worden aangestipt dat er diverse mogelijkheden bestaan om tatoeages te laten verwijderen. Hieromtrent dient nogmaals benadrukt te worden dat u zelf niet kon overtuigen dat deze tattoo een bepaalde betekenis voor u zou hebben (zie boven). Door middel van deze tatoeage heeft u geenszins aangetoond dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Dat u zich in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit.”* Met voornoemd betoog slaagt verzoeker er niet in om voornoemde motieven te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

Verder stelt verzoeker in zijn aanvullende nota dat hij in de provincie Kapisa, district Tagab, in Qala Wali bokste, meer specifiek in de bokscub “de jongeren van het land”, dat zijn bokscub niet meer open is, dat het in de provincie Kapisa verboden is om te boksen, dat hij in Afghanistan al minimum drie jaar bokste en daar ook deelnam aan bokswedstrijden, dat hij in Afghanistan ook bokswedstrijden heeft gewonnen, dat hij ook bijna steeds won in zijn leeftijdscategorie, dat hij twee jaar achter elkaar zelfs kampioen is geworden in zijn leeftijdscategorie in zijn provincie, waarvan hij foto's en onvertaalde certificaten voorlegt, dat de certificaten bewijzen betreffen dat hij in Afghanistan wedstrijden gewonnen heeft, dat het niet de rechtstreekse reden van zijn vertrek was maar het wel een reden is waarom er bij een terugkeer een reëel risico zal zijn, dat hij in België ook nog steeds bokst, waarvan hij ter staving foto's en een aansluitingsformulier van de Vlaamse Kickboks en Muaythai Organisatie voegt, dat hij soms wel tot vijf dagen per week traint, dat hij ook al heeft deelgenomen aan wedstrijden waarvan hij er ook al één gewonnen heeft, waarbij hij verwijst naar een krantenartikel over zijn overwinning, dat hij niet alleen traint maar ook af en toe boksslessen geeft als de trainer zelf niet kan, dat hij het dan overneemt van de trainer, dat hij ook traint in MMA (Martial Arts), dat hij een gepassioneerde bokser is en ook al heeft deelgenomen aan wedstrijden, dat gezien deelnames aan wedstrijden zowel vroeger in Afghanistan als nu ook in België en zijn grote gedrevenheid, de bokscarrière en deze sport op zich ook voor hem een factor zijn waarmee rekening gehouden moet worden in de analyse van zijn capaciteit zich weer aan te passen aan de strenge regels van de taliban, dat zijn passie hem reeds in verre mate heeft gevormd tot de persoon die hij vandaag is, dat zijn foto op het internet ook zorgt voor een bepaalde zichtbaarheid, wat een bijkomend risico vormt bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan onder het talibanbewind. Hij verwijst in dit verband naar arrest nr. 295 124 van de Raad van 6 oktober 2023 waarin het element van boksen tevens in overweging werd genomen. Hij betoogt verder dat boksen onder het vroegere talibanregime ook al verboden was, dat in 2012, na het vroegere talibanregime, pas de eerste profwedstrijd in Afghanistan heeft plaatsgevonden, dat ook na de machtsvername van de taliban in 2021 het boksen en andere gevechtssporten opnieuw ter discussie staan, dat het volledige Afghaanse boksteam zelfs weigerde Servië te verlaten met de melding dat verder boksen onder het talibanregime niet meer mogelijk is, dat na de overname van de taliban Malikzadea zijn gym in Kabul gesloten heeft, dat hij daarnaast verklaarde dat als de taliban het boksteam zouden vinden, ze het team zouden doden. Verzoeker wijst tot slot nog op

een weblink die op algemene wijze toelicht waarom het boksen verboden zou zijn binnen de Islam, welke de taliban strikt en zeer conservatief en repressief toepast.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zich in de loop van de administratieve procedure nooit heeft beroepen op zijn hoedanigheid als bokser om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen, noch heeft aangegeven dat zijn vertrek (mede) werd ingegeven door een door de taliban opgelegd verbod op boksen. Waar verzoeker stelt dat zijn bokscub niet meer open is en dat het in de provincie Kapisa verboden is om te boksen, beperkt hij zich tot loutere beweringen die hij geenszins staft met objectieve stukken. Verzoeker stelt dat boksen onder het vroegere talibanregime ook al verboden was en dat in 2012, na het vroegere talibanregime, pas de eerste profwedstrijd in Afghanistan heeft plaatsgevonden maar toont met dit betoog niet aan dat de taliban thans een probleem zouden hebben met het beoefenen van de bokssport in Afghanistan of elders. Evenmin wordt dit aangetoond met de loutere bewering dat ook na de machtsovername van de taliban in 2021 het boksen en andere gevechtssporten opnieuw ter discussie staan of door te verwijzen naar een weblink die op algemene wijze toelicht waarom het boksen verboden zou zijn binnen de Islam. Door in zijn aanvullende nota te verwijzen naar drie online artikels waaruit blijkt dat het volledige Afgaanse boksteam Servië weigerde te verlaten en hieruit te citeren dat na de overname van de taliban Malikzadea zijn gym in Kabul gesloten heeft, dat hij daarnaast verklaarde dat als de taliban het boksteam zouden vinden, ze het team zouden doden, toont verzoeker evenmin aan dat de taliban thans een probleem zouden hebben met het beoefenen van de bokssport in Afghanistan of elders. Uit voornoemde artikels blijkt immers slechts de subjectieve vrees van Malikzadea en het Afgaanse boksteam voor de taliban, doch niet of deze vrees effectief gegrond is. De Raad wijst erop dat uit de door verweerder bijgebrachte en geactualiseerde landeninformatie evenwel geenszins blijkt dat het louter beoefenen van een sport en meer bepaald boksen een doorn in het oog van de taliban zou zijn en dat dergelijke profielen systematisch vervolgd (kunnen) worden.

De Raad merkt op dat de beschikbare informatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, geen melding maakt van het feit dat mannelijke sportbeoefenaars specifiek gevisieerd zouden worden of dat sportbeoefening door mannen als problematisch wordt beschouwd en evenmin kan hieruit afgeleid worden dat het beoefenen van sport/boksen als dusdanig tegenstrijdig is met de waarden en normen in Afghanistan na de machtsovername door de taliban.

Waar verzoeker in dit verband nog verwijst naar arrest nr. 295 124 van de Raad van 6 oktober 2023, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij ondertussen ook al goed Nederlands kan en in zijn aanvullende nota betoogt dat hij zijn uiterste best doet om de Nederlandse taal goed onder de knie te krijgen, dat dit hem al aardig lukt, dat hij zich hiervoor ook inzet, dat hij elke zaterdag les volgt om alzo de deelcertificaten te behalen, dat lessen door de week overdag of tijdens de avond volgen moeilijk is want dat hij dan werkt en daarnaast ook intensief bokst, en ter staving deelcertificaten en zijn lessenrooster voorlegt, merkt de Raad op dat het volgen van lessen Nederlands hoogstens aan toont dat verzoeker zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit niet kan volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Hetzelfde geldt waar verzoeker in zijn verzoekschrift poneert dat hij zich goed heeft aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij.

Waar verzoeker stelt dat hij zich heeft aangepast aan de westerse normen en waarden, dat hij sinds zijn vertrek uit Afghanistan op een andere manier leeft en zich andere normen en waarden eigen heeft gemaakt, dat hij zich westers kleedt en voornamelijk spijkerbroeken draagt, dat hij hier vrienden van verschillende nationaliteiten heeft voor wie hij allemaal evenveel respect heeft en onder wie hij geen onderscheid maakt, dat hij alcohol drinkt en geen vijf keer per dag bidt, dat hij ook niet heeft meegedaan met de ramadan, dat hij ook een vriendin in België heeft gehad, dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via de lessen Nederlands, via het boksen, via het werk, via het verblijf in het centrum, via wedstrijden... waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgen en andere nationaliteiten, zich bewust en ook onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwd. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft,

noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd.

De Raad wijst er in dit verband verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van amper 2,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende bijna 2,5 jaar maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling en zijn tatoeage en zijn uiteenzetting over het boksen, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geëvalueerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geëvalueerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met

de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker nog een betoog voert in zijn verzoekschrift, in zijn aanvullende nota en ter terechtzitting over het gebrek aan actuele en betrouwbare informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrek aan onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, te meer gelet op het feit dat er sinds de machtsovername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar een document van de Danish Refugee Council van 30 december 2022, meerdere vragen op omtrent de situatie van terugkeerders. De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Voorts blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 1 maart 2024 wat volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.”

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis, verwijst de Raad naar wat hierover hoger werd uiteengezet. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de Nansen Note: “*Asiel – Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming*” van 18 oktober 2022, naar een verslag van de parlementaire vergadering van de NAVO van 20 november 2022 en naar artikels van ‘VRT NWS’ van 14 augustus 2022 en 7 december 2022, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Te dezen blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

4.8.2.6. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een

deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en het betoog ter terechtzitting, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.8.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker wijst op zijn preciaire familiale situatie, waarbij hij toelicht dat zijn moeder ondertussen bij zijn zus verblijft, die samenwoont met diens man en diens kinderen, dat zij in Sanzai wonen, dat de regio conservatief is en een verblijf in het Westen zorgt dat er een reëel risico zal zijn bij een terugkeer omdat deze personen worden beschouwd als verraders, ongelovigen... De Raad kan slechts vaststellen dat dit betoog geen afbreuk doet aan voornoemde vaststellingen.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder bij zijn zus in Qala Wali woont (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog contact heeft met zijn familie via de gsm van zijn zus en de gsm van zijn vriend (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

Waar verzoeker nog betoogt dat de regio conservatief is en een verblijf in het Westen zorgt dat er een reëel risico zal zijn bij een terugkeer omdat deze personen worden beschouwd als verraders, ongelovigen..., wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat is gebleken dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3.4. Voor zover verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.8.3.5. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.9.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan*

van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.9.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 4 maart 2024 en ter terechtzitting een betoog voert over het gebrek aan actuele informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4. De Raad stipt tevens aan dat bij bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto*, onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen, aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 4 maart 2024 verwijst naar arrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij ook nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.9.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.13. De Raad wijst er verder op dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

4.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER